SEMINȚELE FERICIRII

Omraam Mikhael Aivanhov

Cuprins:

1. Fericirea, un talent de cultivat

Oamenii vin pe Pământ cu anumite aspirații: nevoia de a iubi şi a fi iubiți, nevoia de a cunoaşte, nevoia de a crea. Ei numesc fericirea ca fiind realizarea acestor aspirații. Dar pentru a o obține, ei trebuie să adauge fără încetare câte ceva la bagajul cu care au venit, pentru că nu ajunge să-ți doreşti ceva pentru ca să-l şi obții. Ei doresc să iubească şi să fie iubiți, dar iată că se trezesc singuri şi dezorientați...Ei doresc să înțeleagă dar sunt tot timpul mărginiți şi dezorientați...Ei doresc să creeze dar nu fac decît gafe. Pentru a realiza toate aceste aspirații e nevoie de o lungă perioadă de învățare sub controlul unui instructor care-i antrenează pe adevărata cale a dragostei, înțelegerii şi a creației veritabile.

Toți oamenii vor fericirea, dar nu ştiu cum să o obțină şi nu îşi imaginează că pentru a o obține este nevoie de muncă şi de o disciplină de urmat. Din moment ce au venit pe Pământ şi mănâncă, beau, dorm, se plimbă şi au copii, ei cred că sunt automat fericiți. Dar şi animalele au aproape aceleaşi activități, şi atunci? Nu este suficient doar să fii pe lume pentru a fi fericit. Pentru a fi fericit, există un anumit număr de lucruri care trebuie făcute... şi altele care nu trebuie făcute! Fericirea e ca un talent (dar) care trebuie cultivat. Dacă nu îl cultivăm nu obținem nimic. Este la fel ca şi cu talentele artistice: chiar şi persoanele cele mai dotate pentru muzică, pictură, dans nu ar fi realizat nimic dacă nu ar fi muncit zi de zi cu înverşunare pentru a cultiva aceste talente.

Dacă vreți fericirea, nu stați fără să faceți nimic, începeți să căutați elementele care o alimentează. Aceste elemente aparțin lumii divine şi, când le veți găsi, veți iubi lumea întreagă şi veți

fi iubit, veţi poseda o înţelegere superioară a lucrurilor, şi în fine veţi avea puterea de a acţiona şi de a realiza.

2. Fericirea nu este plăcerea.

Nevoia de a găsi fericirea e profund înscrisă în fiinţa umană. Această nevoie ne ghidează şi ne stimulează. Cu toate acestea, urmându-şi temperamentul, omul consideră fericirea în mai multe forme diferite, care îi apar mai degrabă sub forma plăcerii, şi majoritatea oamenilor confundă una cu alta. Ei îşi imaginează că tot ceea ce le pare atrăgător, simpatic, ce le place, ce le spune ceva, îi va face fericiţi. Ei nu, dacă vom analiza ce este cu adevărat plăcerea, cum o găsim, unde o găsim, vom înţelege că e mult mai complicat.

Când vedem câtă energie desfăşoară fiinţele umane pentru a se angrena în activităţi care le dau plăcere, e evident că, dacă fericirea ar fi sinonimă cu plăcerea, lumea întreagă ar înnota în fericire. Dar mai mult se întâmplă contrariul: adesea acolo unde oamenii îşi găsesc plăcerea, ei îşi găsesc şi nenorocirea.

Plăcerea este o senzaţie momentan agreabilă care vă face să credeţi că prelungind-o cât mai mult, veţi fi fericit. Ei bine, nu este aşa. De ce? Pentru că aceste activităţi care vă procură rapid şi uşor plăcere nu se situează, majoritatea, într-un plan prea elevat: ele nu ating decât corpul fizic, poate inima şi un pic intelectul. Ori, nu putem fi fericiţi când căutăm să satisfacem doar corpul fizic, inima sau chiar intelectul, acestea sunt doar satisfacţii parţiale şi efemere. Fericirea, contrar plăcerii, nu e o senzaţie de moment, ci ea priveşte totalitatea fiinţei.

Acel care crede că găseşte fericirea în plăcere poate fi comparat cu un beţiv: îşi toarnă vin sau alcool şi bea. Ah, se simte bine, uită de toate necazurile şi trage concluzia că e magnific să bei. Dacă ar fi să ne pronunţăm pentru câteva minute, câteva ore, aceasta poate pare magnific. Dar după câţiva ani, ce se va produce? Pierderea facultăţilor, imposibilitatea de a trăi o viaţă familială şi socială echilibrată, decăderea, crima poate...

Ei bine, în numeroase circumstanţe, oamenii se conduc ca şi beţivul: de vreme ce lucrurile le par agreabile, ei trag concluzia că ele vor rămâne aşa pentru eternitate. Din păcate pentru ei sunt obligaţi mai târziu să constate pierderile, stricăciunile, şi suferă.

Este la fel şi când e vorba de persoane cu care ei au ales să formeze o familie, să se împrietenească, sau să se asocieze pentru muncă: ei au tendinţa să se conducă după prima impresie de plăcere sau neplăcere, simpatie sau antipatie. Ei cred:”Oh, acesta îmi spune ceva” şi, fără să gândească, fără să aprofundeze, ei se decid, fără să-şi dea seama că în realitate au de-a face cu un răufăcător. Ei se îndepărtează de un om pe care-l găsesc mai puţin agreabil, dar în realitate acesta e un om corect, cinstit şi bun. Când ne conducem după simpatie şi antipatie, care sunt impresii de moment, şi nu după judecată care vede mult mai departe, ce vreţi, ne vom sparge capul.

Iniţiaţii, înţelepţii ne previn despre realitatea lucrurilor, ei ne spun:”Atenţie la ce faceţi: primul moment de satisfacţie trecut, veţi plăti foarte scump lipsa voastră de clarviziune.” Ei da, câte lucruri sunt pe moment agreabile, dar după... Pentru câteva minute agrabile pe aici, pe acolo, trăim ani de suferinţă. De aceea trebuie să fii vigilent şi să nu ai încredere în ceea ce pare agreabil.

E adevărat că există anumite plăceri care hrănesc sufletul şi spiritul, dar nu acestea sunt cele preferate de oameni. În plus, a te conduce după plăcere prezintă şi pericole, pentru că ceea ce le place alimentează, cel mai frecvent, instinctele nu sufletul sau spiritul. Proba: nu trebuie decât să vedem unde îşi găsesc plăcerea: în mâncare, în băutură, în a se culca cu cineva, în a juca pe bani la casino, strivindu-i pe alţii, răzbunându-se, etc., posibilităţile nu lipsesc. Dar unde vor ajunge astfel? Desigur nu la fericire, pentru că fericirea este ceva vast, infinit, în timp ce plăcerea nu atinge decât un domeniu limitat în om, acela al naturii inferioare, egoistă, mărginită.

În căutarea fericirii, omul nu se gândeşte decât la el, plăcerea sa este el. El nu caută de loc plăcerea altora, numai a sa. Astfel, el se limitează şi se depreciază, pentru a obţine plăcerea sa şi o apără, el e obligat frecvent de a folosi metode care nu sunt prea catolice: devine incorect, crud, şi

dacă e un moment când un altul îl privează de plăcerea lui, devine iritabil, agresiv, vindicativ. Atunci, ce plăcere gustă el? El devine insuportabil pentru alții, care nu uită să-l facă să simtă aceasta.

Desigur, eu nu spun că trebuie să se priveze de toate plăcerile şi satisfacțiile sale, ar fi stupid. De altfel, natura e cea care obligă oamenii să-şi caute plăcerea, altfel viața

şi-ar pierde gustul, sensul, şi ar deveni întunecată, monotonă. Plăcerea e cea care animă, care dă culoare existenței şi nu e vorba de a o suprima. Trebuie doar să nu o punem pe primul plan să facem din ea un scop în viață, trebuie orientată această tendință într-un sens constructiv.

Toți avem instincte, dorințe şi e normal, dar nu e un motiv pentru a face numai ce ne place. Dacă Cerul ne dă creierul, este pentru ca să ne servim de el şi să ne orientăm corect. Ființa umană se aseamănă cu un vapor care navighează pe oceanul vieții; la bordul acestui vapor sunt mateloți care se ocupă cu încărcarea combustibilului în cazan pentru propulsie, şi apoi mai există comandantul cu busola sa care se ocupă de orientare. Matelotii, sunt instinctele, poftele: ei sunt orbi, dar ne fac să avansăm. Comandantul este inteligența, înțelepciunea care ne dă direcția şi supreveghează ca vaporul să nu eşueze pe stânci sau să lovească un alt vapor. Din păcate, aceste vapoare care sunt oamenii sunt amenințate pentru că comandantul lasă matelotii să facă ce le place!

Cele mai mari deziluzii îl aşteaptă pe cel care se ghidează după plăcere, şi care nu vede consecințele alegerii pe care e pe cale să o facă. Trebuie căutat un alt ghid: rațiunea, pentru că, ea vede consecințele fiecărei direcții pe care sunteți pe cale să o alegeți şi vă avertizează:"Atenție, acolo, îți vei sparge capul...Acolo, da, poți să mergi..." Din păcate, dacă vorbiți cu oamenii, veți vedea că majoritatea oamenilor sunt convinşi că nu pot să-şi descrețească fruntea, să se însenineze, decât dacă fac ce le place. Ei sunt gata pentru asta să sară peste toate regulile, toate tabu-urile, cum se spune. Ei vor să fie liberi. Şi care e această libertate? Aceea de a face nebunii, şi de a se distruge. Dacă ne eliberăm cu bună ştiință de lumină, de înțelepciune, de judecată, pentru a gusta câteva momente de plăcere, vom suferi, e inevitabil, şi chiar fizic: vom fi bolnavi, pentru că boala nu e altceva decât manifestarea în plan fizic a dezordinii pe care o lăsăm să se instaleze în planul psihic.

Dacă vrei să inversezi aceste prejudecăți şi reguli pentru a fi tu însuți, nu e rău, chiar din contră. Dar trebuie ştiut că sub legile moralei umane se găsesc legile eterne stabilite de Inteligența cosmică, şi, că vrem sau nu, când călcăm aceste legi, o vom plăti prin durere, suferință, boală. V-am spus mai demult: e uşor să prevezi ce noi boli vor apărea în lume din cauza manierei în care oamenii îşi trăiesc libertatea şi, în acest caz ce boli vor fi incurabile.

Desigur, Inteligența cosmică nu e aşa crudă pentru a strivi imediat pe cineva pentru o greşeală mai mică. Cel care face exces de hrană, de băutură, de tutun, de sexualitate, etc. poate să nu se îmbolnăvească decât după ani de zile. Dar e uşor de prevăzut că dacă nu îşi schimbă conduita nu va putea scăpa bolii. Organismul aceluia care depăşeşte măsura, în orice domeniu ar fi, este ca o construcție de lemn a cărei pereți sunt roşi: ea nu se va distruge astăzi sau mâine, dar după ani, dintr-o lovitură casa se dărâmă. Multe lucruri sunt la fel în viață şi, cum lumea nu înțelege felul în care aceste legi lucrează, oamenii gândesc doar pe o perioadă de timp prea limitată.Ei spun:"Priviți-l pe acesta: el e cinstit, rezonabil, bun, dar nu e recompensat." În timp ce un altul e un şnapan şi tot îi reuşeşte, şi trag concluzia că e mai avantajos să fii şnapan. Iată filozofia ce o are acum lumea: oamenii nu văd mai departe de lungul nasului.

În realitate, pentru a înțelege cum lucrează legile, trebuie observați oamenii şi evenimentele pe o durată mai lungă. O perioadă mai scurtă e insuficientă pentru a ne pronunța. Priviți cum se întâmplă cu țările: de multe ori numai după secole putem înțelege cum o țară cade încet, încet în decadență; cei care trăiesc în aceasta nu îşi dau seama. La fel e şi pentru oameni. De multe ori, consecințele unei purtări bune sau rele în încarnarea actuală se vor constata în încarnarea următoare.

Ei da, din păcate sau din fericire, fericirea pentru om nu înseamnă a face ce-i place şi cum îi place, pentru că, vă repet, fericirea nu este plăcerea. Deci, atenție, nu vă lăsați influențați. Mulți găsesc normal să respecți anumite reguli de conduită, pe care apoi încep să le încalce pentru că au auzit de la alte persoane că acestea sunt baliverne ridicole, de care trebuie să ne eliberăm. Şi, la sfârşit sunt atât de bine eliberați că îşi sparg capul. Există de asemenea şi oameni care se cred foarte

inteligenți, şi care intră singuri în catastrofe, şi care atrag o cantitate de naivi care-i urmează. Cunoaşteţi parabola orbilor din Evanghelii: dacă orbii conduc alţi orbi, cad toţi în groapă. Ei bine, câţi savanţi, filozofi, gânditori spun absurdităţi, şi totuşi toţi îi urmează. În timp ce pe Iniţiaţi, care cunosc bazele pe care e construită viaţa, nimeni nu-i ascultă. De ce? Este foarte simplu: pentru că Iniţiaţii nu prezintă lucrurile într-un mod agrabil, ei vorbesc de legi, judecată, înţelepciune, stăpânire de sine şi chiar de sacrificiu! În timp ce ceilalţi vorbesc de dorinţe, plăceri, pasiuni, atunci evident, asta convine la toată lumea. Ei da, dar ce vă spune un Iniţiat este cu adevărat pentru binele vostru. Poate nu pentru ce consideraţi ca binele vostru de moment, dar sigur pentru binele vostru îndepărtat, definitiv, etern. Iată, din acest punct de vedere sunteţi orbi. Da, aceasta e să fi cu adevărat orb: să nu vezi decât momentul prezent, satisfacerea imediată a unei dorinţe, a unei nevoi, a unui instinct, în loc de a veda un pic mai departe.

Desigur, aceste explicaţii nu sunt, poate pentru toată lumea. Deci, trebuie să lăsăm oamenii să caute fericirea aşa cum se pricep: ei vor găsi tot timpul câteva fărâmituri pentru a mânca. Natura e atât de generoasă! Ea lasă peste tot ceva de ronţăit...chiar şi în lada de gunoi, simbolic vorbind. Cei ce nu sunt capabili să se hrănească în altă parte, de ce să moară de foame privându-se de singurele alimente care le excită gustul? Aceste alimente îi înbolnăvesc, desigur, dar ce să facă, dacă nu doresc altele?

Când cei ce simt că plenitudinea, fericirea pe care o caută este în altă parte şi doresc să o găsească, trebuie să-i ajutăm. Trebuie să le spunem:”Fericirea, adevărata fericire, este foarte greu de obţinut, dar nu e un lucru imposibil. Trebuie multă muncă, multă voinţă, şi mai cu seamă discernământ: să înţelegem că ceea ce majoritatea oamenilor numesc “fericire” nu este, de fapt, decât o sumă de mici plăceri, mici satisfacţii, aparenţe de fericire. Dacă vreţi să întreprindeţi acest drum lung şi penibil spre adevărata fericire şi, odată ce aţi obţinut-o, să puteţi să o daţi şi la alţii, atunci căutaţi-o în afara cărărilor bătute: în afara plăcerii!”

3. Fericirea este în muncă.

Unde e în realitate adevăratul pericol pentru un alcoolic? În alcool? Nu, în capul său. De ce? Pentru că consideră lucrurile numai după plăcerea de moment. Pentru moment, bea, se simte bine şi trage magnifica concluzie că aşa va fi tot timpul. Şi aceasta e eroarea. Da, plăcerea, nu e nimic mai grozav pe moment, dar pe o perioadă mai lungă, e ruină!

Veţi zice:”Bun, am înţeles, nu plăcerea e cea care ne face fericiţi, dar atunci, ce ne-o va da?” Munca. O, ştiu deja ce îmi veţi spune: că vreau să vă lipsesc de toată bucuria, de toate satisfacţiile, că a lucra e penibil, că voi nu faceţi altceva decât munciţi şi asta nu vă face de loc fericiţi.

Înlocuind plăcerea cu munca, înseamnă a înlocui o activitate ordinară, egoistă, cu o activitate mai nobilă, mai generoasă, care ne lărgeşte conştiinţa şi declanşează în noi posibilităţi noi. Nu se pune problema de a vă lipsi de plăcere, dar pur şi simplu să nu o puneţi pe primul loc ca scop al existenţei, pentru că aceasta ne slăbeşte, ne sărăceşte. Cel care caută plăcerea înainte de orice, se conduce ca un om care, pentru că iarna e frig, utilizează pentru a se încălzi toate obiectele de lemn din casă: uşile, ferestrele, scaunele, paturile, dulapurile...peste un timp, nu mai rămâne nimic. Este la fel cu cel ce se lasă ghidat de plăcere: tot ceea ce e pe cale să trăiască ca emoţii, senzaţii, îi arde încet-încet rezervele. Cei care caută plăcerea cu orice preţ trebuie să ştie dinainte ce îi aşteaptă: sărăcirea şi întunecarea conştiinţei, şi nu vor putea cunoaşte tezaurele sufletului şi spiritului, ci numai ceea ce trece prin stomac, pântece sau încă mai jos.

În loc de a considera plăcerea ca scop al existenţei, trebuie să spunem:”A, trebuie să fac cu viaţa mea ceva cu sens, util, mare” şi să înlocuim astfel plăcerea prin muncă, adică cu un ideal. Şi care este această muncă? Acea a soarelui. Nu am găsit niciodată o activitate care o depăşeşte pe cea a soarelui. Fără oprire, el străluceşte, încălzeşte, vivifică. Iată o muncă pe care oamenii nu au luat-o niciodată în considerare; prin comparaţie, ei s-au oprit la a face mici reparaţii.

Dacă discipolul îşi însuşeşte această problemă a soarelui în mod serios, la început va fi stângaci, imperfect, dar într-o zi va începe să radieze lumină, căldură, şi viaţă ca un soare. Când discipolul întreprinde această muncă, restul îl tentează din ce în ce mai puţin: micile distracţii, micile bucurii pălesc înaintea sarcinii grandioase de a munci ca soarele. Ei simt atunci o plăcere, o bucurie, o expansiune cu care nimic nu se poate compara.

Mulţi aceptă faptul că fericirea se limitează la câteva efervescenţe, la câteva focuri de paie urmate de dureri şi necazuri. Ei bine, dacă ar fi aşa, nu merită să o căutăm. Câteva lucruri pe fugă, la ce bun?...Şi ştiţi cum am descoperit că francezii sunt poporul cel mai inteligent de pe Pământ? Într-o zi, la Paris, am auzit pentru prima dată cântecul:"Plăcerea dragostei nu durează decât un moment, Durerea din dragoste durează o viaţă" Ei da, nu am auzit niciodată aşa ceva în Bulgaria! Iată de ce îi stimez pe francezi: din cauza acestei descoperiri. Numai că, mă întreb de ce, după ce au găsit acest adevăr, ei continuă să facă la fel, ca şi cum nu l-ar fi descoperit de loc.

În realitate, când ai descoperit adevărata dragoste, nimeni şi nimic nu te poate face să o pierzi; o ai pentru totdeauna. Veţi spune:"Da, dar când iubim pe cineva, cum să înlocuim plăcerea cu munca? E imposibil!" Ba da, e posibil. Ce vă împiedică să vă prindeţi fiinţa iubită în braţe, şi să vă îndreptaţi împreună spre lumină, frumuseţe, viaţă eternă...Desigur, va fi imposibil, pentru că sunteţi convinşi că plăcerea senzuală trebuie să vă guverneze existenţa. Dar voi, învăţaţi să studiaţi aceste viziuni de ansamblu noi şi exersaţi: veţi simţi că avansaţi, că alte facultăţi se dezvoltă în voi încet-încet, şi începeţi să gustaţi plăcerile sub o formă mai subtilă.

Plăcerea senzuală e la început agreabilă, desigur, dar încet vă distruge. Munca, din contră, la început e grea, dar pe măsură ce trece timpul, deveniţi rezistenţi, bogaţi şi fericiţi. Aveţi, deci, interesul să trataţi munca ca scopul vieţii voastre, adică să faceţi în aşa fel încât fiecare moment al zilei să fie o ocazie de a progresa pe calea stăpânirii de sine, a armoniei, a luminii. Veţi vedea, această muncă vă va da într-o zi cele mai mari plăceri.

Dar, nu trebuie să vă opriţi sub impresia momentului, pentru că des această impresie e mincinoasă. Trebuie reflectat pentru a vedea ce efect are decizia voastră în timp mai îndelungat. Voi lucraţi, faceţi eforturi, şi pentru un moment nu vedeţi nici un avantaj, vă descurajaţi. Da, pentru un moment poate fi aşa, dar dacă veţi vedea, aşa ca mine, tot ceea ce munca voastră vă pregăteşte magnific, nu veţi mai vrea să vă opriţi.

4. Filozofia efortului.

Omul are o tendinţă înăscută de a evita eforturile şi face tot ce poate pentru a se debarasa de sarcinile sale sau a le ceda altor oameni, animale sau maşini. Şi astfel el slăbeşte şi îşi pierde facultăţile. Cel care vrea să devină rezistent, inteligent şi capabil să înfrunte toate situaţiile, trebuie să se obişnuiască să facă eforturi. Eforturile îl vor menţine în formă. În zilele noastre putem să achiziţionăm multe lucruri fără efort, dar care va fi rezultatul? Vom fi arhiplini la exterior şi asta-i tot, în interior nu va fi nimic.

Progresul tehnic, de exemplu, a adus multe facilităţi, nu o putem nega; dar în acelaşi timp ce omul are nevoie de tot mai multe pentru a trăi, pământul, apa şi aerul sunt din ce în ce mai poluate şi nu mai absorb elementele toxice care le otrăvesc. Atunci, tot acest progres nu aduce mare lucru pentru adevărata fericire, înseninare: contribuie mai curând la o slăbire şi o dispensare de eforturi. Ei da, maşinile lucrează pentru el, socotesc pentru el, îşi aduc aminte pentru el, se deplasează pentru el, şi el în acest timp este în pericol. Omul a fabricat tot felul de motoare pentru a se deplasa în spaţiu şi, efectiv, el se plimbă prin aer cu avioane, elicoptere, rachete, dar în interior, el rămâne ataşat de sol, incapabil să se desprindă, de a se ridica prin gândire.

Nu vă este interzis a vă folosi de toate mijloacele tehnice care sunt la dispoziţia dumneavoastră, nici chiar să fabricaţi altele, dacă sunteţi capabili, dar trebuie să începeţi o muncă interioară care vă va permite să vă serviţi de aceste mijloace pentru a vă îmbogăţi, în timp ce, pentru moment, acestea contribuie la a vă slăbi. Dacă veţi avea gloria, bogăţia, puterea nu veţi fi satisfăcut

dacă nu ați fi făcut nici un efort pentru a le obține. Efortul este acel pe care puteți conta, în efort veți găsi bucuria, fericirea. Singurul punct de sprijin solid pe care vă puteți sprijini existența voastră, este propria persoană şi activitatea proprie. Până nu veți înțelege asta, nu veți fi stăpân pe situație, veți depinde de circumstanțele exterioare, la voia schimbărilor, nu veți obține nimic din ce doriți profund, vă va scăpa totul. Atunci, obişnuiți-vă în fiecare zi de a conta numai pe eforturile voastre şi veți avea cerul şi pământul, nimic nu vă va dezamăgi.

Veți spune:"Dar noi facem eforturi, nu facem decât asta: în fiecare zi muncim pentru a ne câştiga existența..." Da, e adevărat, dar nu ajunge, nu sunt chiar eforturile de care vorbeam. Eu vă vorbesc de eforturile inimii voastre, ale spiritului vostru, eforturi pentru a vă regăsi, pentru a vă lega de ce e esențial în voi: Eul superior. Acestea sunt eforturile mai importante, pe care trebuie să le mențineți zi de zi, până veți reuşi. Chiar dacă nu veți atinge idealul spre care tindeți, nu abandonați niciodată eforturile, pentru că ele sunt singurele care vor rezista şi după moarte: eforturile care vi le impuneți pentru a vă realiza din plin. Aceste eforturi sunt cheia viitorului vostru.

Iată de ce când întâlniți dificultăți în viață, nu vă revoltați şi nu încercați să le evitați; înțelegeți că Inteligența cosmică vă pune în aceste condiții pentru a vă forța să mergeți mai departe, mai sus. Nu cereți ca viața să vă fie liniştită. Nici un alpinist nu poate să facă o ascensiune a unui munte dacă ar avea în fața lui pereți perfect netezi. Pentru a se cocoța, are nevoie de asperități unde să-şi pună mâinile şi picioarele şi de asperități pentru a prinde coarda. Şi astfel, puțin câte puțin ajunge pe creastă. Ei bine, pentru motive asemănătoare e necesar să întâlneşti în viață dificultăți, necazuri, obstacole.

Veți protesta pentru că apare o contradicție: în fiecare zi vă spun că viața trebuie trăită în armonie şi pace, şi acum vă spun că trebuie să întâlnim dificultăți şi opoziție pentru a progresa...Trebuie bine înțeles aceasta: cei care doresc armonia şi pacea fără ca în prealabil să fi învățat să treacă de obstacole, se pregătesc din contră pentru o viață în dezordine şi zăpăceală. De ce? Pentru că adevărata armonie, adevărata pace sunt recompense care revin celor care le-au câştigat, manifestându-şi calitățile de dezinteres, bunătate, răbdare. În acel moment, chiar dacă ei trebuie să treacă încercări, nu se vor simți deranjați, nu vor suferi şi nu vor face pe alții să sufere. Pentru că ei au reuşit să se transforme, să se amelioreze. Grație unei munci răbdătoare, susținute, ei au reuşit să stabilească relații cu Cerul, să aibă schimburi cu entitățile luminoase care-l populează şi într-o zi ei se vor simți luați dintr-o dată chiar pe culme. Acolo, ei nu vor mai avea nevoie să se agațe de asperități, să se cațere penibil, ei vor zbura! E aşa de greu de înțeles?

Trebuie să dorim fericirea, plenitudinea şi pacea, căci aceasta e adevărata viață, dar când suntem imperfecți, vom trece pe lângă. Proba: cine nu doreşte fericirea? Toți oamenii nu doresc decât asta, toți îşi petrec timpul făcând proiecte pentru a realiza ce cred ei că îi va face fericiți. Dar iată, ei nu sunt fericiți...E clar că mai au ceva de înțeles şi de corectat. Da, dacă nu facem eforturi pe calea perfecțiunii, nu trebuie să dorim o viață liniştită şi agreabilă, în toate felurile, ea nu va fi. Trebuie să acceptăm dificultățile căutând care sunt eforturile pe care noi ne obligăm a le face care ne vor conduce la adevărata fericire.

Ştiu că pentru voi e dificil de admis, dar asta e realitatea. Dacă lucrurile ar sta cum vrem noi, ar fi o catastrofă! Noi nu suntem atât de clarvăzători pentru a vedea consecințele îndepărtate a ceea ce ne dorim. Ceea ce noi credem că este bine pentru noi ne va antrena şi dacă se va realiza, vom petrece viața în trândăvie, plăceri. Dar, din fericire Inteligența cosmică nu dă oamenilor fericirea pe care ei o aşteaptă: ei ar pierde totul şi chiar gustul vieții. Deci, adevărata fericire este în efort. Atunci, nu căutați dulceață, pentru că vă veți îmbolnăvi. Când începeți să iubiți amărăciunea, chinina, veți fi salvați. Adesea ceea ce iubiți vă îmbolnăveşte: atunci, nu plângeți dacă sunteți lipsiți de acestea. Cerul e cel care nu vi le dă, pentru mai rămâne un pic în viață.

Iată adevărata filozofie pe care am descoperit-o şi am acceptat-o. Nu aş abandona această filozofie pentru toate bogățiile din lume...Aceasta nu înseamnă că, dacă cineva vrea să îmi dea bogății, eu le voi refuza! Orice e binevenit, când putem face ceva util pentru toți, dar nu bogăția o caut.

Atunci, iată esențialul: să faci eforturi pentru a merge în fiecare zi mai departe în realizarea idealului propriu. Din punct de vedere material, exterior, aceasta nu vă va aduce mare lucru, dar chiar regii şi prinții Pământului nu vor avea ce veți obține. Nu vă lăsați tot timpul subjugați de aparența lucrurilor, în interiorul vostru veți găsi adevărate comori mergând până la infinit...Când începeți să faceți aceste eforturi, lumina va veni, înțelegerea va veni, puterea va veni, ordinea şi armonia vor veni.

Oamenii sunt marcați de latura exterioară; chiar când se reculeg în linişte, ei se gândesc la evenimente, obiecte exterioare. Da, în loc să caute în ei ce e mai profund, centrul lor, chiar când se reculeg ei se ocupă de ce e afară. Şi voi, de asemenea,

analizați-vă, şi vă veți da seama că nu ştiți să intrați şi să rămâneți în voi înşivă, atenția vă este atrasă, fără îndoială, afară. Veți spune:"Dar ce ne cereți e foarte dificil." Poate, dar e util să o auziți; într-o zi, vă veți aduce aminte şi veți descoperi că sunteți, în fine, capabili de a avea o adevărată viață interioară.

Bazați-vă existența pe propriile eforturi, nu contați pe nimic altceva. Acceptați şi utilizați tot ceea ce lumea exterioară vă oferă bun, dar nu vă bazați pe acestea, pentru că viitorul vostru adevărat este de a parcurge toate regiunile spațiului, printre stele şi sori, şi nu veți putea duce în acest voiaj bogățiile pe care le-ați îngrămădit sub voi. Trebuie să învățați unde e de lucrat şi pe ce trebuie contat. Dacă vă bazați pe soțul vostru, copiii voştri, banii voştri, într-un moment sau în altul veți avea decepții. Nu puteți conta decât pe spirit, adică pe o activitate pură, efort constant. Cât despre restul lucrurilor, utilizați şi mulțumiți Cerului că vi le-au dat, dar nu contați pe ele.

Şi vă mai spun: nu contați pe Maestrul vostru, nu contați pe mine ca şi cum m-ați considera exterior vouă, ca pe cineva care poate sau nu poate să vină să vă vadă. Dar dacă mă veți plasa în voi, în inima voastră, în sufletul nostru, veți putea conta pe mine, pentru că prezența mea în voi va fi atât de exactă, atât de reală ca voi înşivă. Şi în necazuri şi suferințe mă veți găsi totdeauna pentru a vă ajuta, ca să înțelegeți că sunt peste tot cu voi, că nu o să vă părăsesc niciodată, că ceva din cunoştințele mele, din dragostea mea, din răbdarea mea a rămas în voi. Veți spune:"Atunci, nu e util să venim să vă întâlnim?" Da, utilizați aceste întâlniri, profitați de ele, dar nu contați exclusiv pe ele, căci într-o zi sau alta, veți fi dezamăgiți şi supărați.

5. Lumina este cea care aduce fericirea

Majoritatea oamenilor ştiu în adâncul sufletului, că banii nu pot să le aducă o fericire veritabilă, de altfel în Franța aveți un proverb:"L'argent ne fait pas le bonheur"... Dar există şi conştiințe care îşi permit să îşi satisfacă anumite dorințe. Şi cum sunt multe dorințe, au, evident, nevoie de mulți bani! Iată, trebuie să reflectăm: sunt oare dorințele care le putem satisface cu ajutorul banilor, în majoritatea timpului, dezinteresate, elevate?

Atunci, atenție, întrebați-vă tot timpul de ce vreți bani şi cum vreți să-i utilizați. Da, trebuie să vă supravegheați, pentru că banii sunt mijlocul cel mai puternic pentru a vă satisface natura inferioară. Eul voastru divin nu are nevoie de bani: are nevoie de lumină, dragoste, infinit, eternitate iar pe acestea banii nu le pot furniza. Banii pot furniza doar ceea ce aveți nevoie în planul material: hrana, veşmintele, bijuteriile, casele, maşinile,etc Câteodată nu pot nici măcar să vă servească pentru a vă regăsi sănătatea. Şi când vă simțiți tulburat, angoasat, când nu mai aveți gust de viață, nici medicamentul cel mai scump nu vă poate ajuta. Chiar admițând că ar începe să vă uşureze, ați duce o viață atât de nerezonabilă, care va distruge efectul bun al medicamentului, încât vă veți îmbolnăvi din nou. Pentru că originea răului este în modul vostru de viață, şi nu puteți câştiga ceea ce nu se poate cumpăra cu bani.

Desigur, banii sunt necesari, nu sunt eu cel ce vă spune că ați putea trăi fără ei, ați deveni un parazit. Nu e o soluție de a suprima banii, cum ar sugera unii care cred că ei sunt cauza tuturor relelor societății. Banii sunt un mijloc de schimb, şi dacă i-am suprima, am fi obligați să-i înlocuim printr-un alt mijloc; pentru că viața în societate e bazată pe schimburi şi ne-am întoarce în fața aceleiaşi

probleme. Dacă banii produc stricăciuni, nu ei sunt vinovați de aceasta ci persoana care se serveşte de ei, şi care se străduie să îşi satisfacă dorințele. Din moment ce persoana are intenții murdare în cap, banii sunt cei care o ajută a le realiza. Punându-şi alte idei în cap, aceiaşi bani devin în mâinile ei o binefacere.

Banii sunt o formidabilă putere asupra naturii inferioare, personalitatea. O invită, o excită:"Ba da, du-te, ai mijloacele de a-l ruina pe acesta, de a-l învinge pe celălalt. Această femeie e măritată? Nu înseamnă nimic, ce te reține? Pentru că te place, poți să o ai: vei vedea că nu va rezista maşinii şi diamantelor pe care vrei să i le oferi." Ei da, banii sunt un consilier rău al personalității pe care-l vedem în fiecare zi. Dacă vreți să cunoaşteți cu adevărat pe cineva, dați-i mulți bani şi observați cum se poartă. Dacă persoana nu se aruncă imediat în plăceri, nu devine vanitoasă, exigentă, dură, arogantă, etc., iată o persoană magnifică pe care puteți conta, pentru că ea a reuşit să-şi învingă tentațiile pe care i le dau banii.

Pentru a rezolva definitiv problema banilor, trebuie ştiut că pericolul este de a-i lăsa să se instaleze în cap. Vreau să spun: nu vă mai gândiți la ei pentru că ideea de bani, dorința de a avea bani creşte, se umflă până acoperă cerul. E ca o perdea care împiedică lumina celestă de a penetra, de a veni să se instaleze în ființa umană. E bine să ai bani, bineînțeles, dar cu condiția de a-i pune într-un buzunar, într-un sertar, pentru a putea dispune de ei când e nevoie...puneți-i oriunde, în afară de capul vostru. Dacă nu, banul va deveni stăpânul vostru, iar voi sclavii lui. Dacă voi sunteți stăpânul şi el se supune, puteți face mult bine; dar dacă el e stăpânul, vă va împinge la a domina şi a elimina pe semenii voştri. Şi atunci, s-ar putea ca prostimea să vă admire pentru că ați devenit un mare bancher, un om de afaceri formidabil care a reuşit să instaleze filiale în lumea întreagă; dar cum ați reuşit să călcați legea bunătății, generozității, a dezinteresului, vine să vă întrebe justiția divină. Şi atunci veți plăti aceste încălcări de legi prin tot felul de încercări fizice şi psihice.

Fiecare dintre voi trebuie să reflecteze asupra raportului pe care trebuie să-l aibă cu banii, dar mai ales să evite să-i aibă ca ideal, ca scop al vieții, să evite să-i aibă în cap pentru că vor deveni ca un ecran care împiedică soarele, spiritul de a vă lumina. Capul vostru trebuie să fie numai la dispoziția luminii, a Cerului, a îngerilor, a arhanghelilor gata de a primi mesajele, sfaturile. Dacă aveți un ecran în capul vostru, mesajele sunt reflectate şi nu veți şti pe ce direcție să mergeți, nu veți fi ghidați. Şi când nu mai suntem ghidați cădem cu capul în jos în gropi şi prăpăstii.

Pentru a obține fericirea, nu de bani aveți nevoie, ci de lumină. Câteodată unii vin şi mă roagă să-i sfătuiesc pentru a-şi alege o profesie. Ei ezită: să se angajeze pe un anume drum unde vor câştiga mulți bani, sau să aleagă o meserie mai puțin lucrativă dar care le lasă mai mult timp pentru a face altceva?...Şi eu, ce credeți că le răspund? Ca instructor, nu pot să spun cuiva ce trebuie să facă aici şi acolo, ci numai să-i explic care sunt consecințele alegerii sale; apoi, el se decide după ce a reflectat, analizat bine. Răspund deci:"Să vrei să câştigi mulți bani, nu e rău, dar totul depinde de scopul vostru, de idealul vostru, de ce vreți să realizați în viață. Dacă idealul vostru e cel pe care-l numim de obicei "a reuşi în viață", adică a avea putere, influență, ei bine, câştigați mai mulți bani. Dar dacă aveți ca ideal progresul pe calea vieții interioare, spirituale, puteți fi fericit cu mai puțini bani. Alegerea vă aparține."

Dealtfel, cel care posedă multe bunuri nu e niciodată liniştit, e fără încetare antrenat în multe activități, probleme, etc. Trebuie să fie tot timpul cu ochii în patru pentru a se proteja de oamenii ambițioşi, necinstiți, lacomi care-i văd proprietățile. Şi chiar dacă e foarte vigilent, cum poți să prevezi totul? Sunt preocupări fără sfârşit care îngreunează, materializează, decupează regiuni spirituale. El pierde, deasemenea, mult timp şi multă energie pe care ar fi putut să o folosească mai util pentru evoluția sa şi a altora pe care ar fi avut ocazia să-i ajute cu achizițiile sale spirituale! Oricare sunt sarcinile pe care le avem de îndeplinit, ar fi bine să nu ne supraîncărcăm, să ne mulțumim cu necesarul pentru a trăi. A cere mai mult, complică existența.

Veți spune:"Sunt persoane care moştenesc bogății foarte mari, este rău pentru evoluția lor?" Mai întâi, nu sunt cazuri aşa frecvente, dar şi în acest caz totul depinde de persoană: dacă ea vrea să profite de banii săi pentru a-şi satisface tendințele de lene, capricii, ambiții, sau dacă ea e

dezinteresată, stăpână pe ea însăşi şi capabilă să se folosească de bogăția sa pentru a face bine cu ajutorul ei.

Dar trebuie să fim conştienți că banii nu sunt utili decât în plan material. În plan psihic, spiritual, nu putem face nici un bine cu banii: aici, trebuie lumină, lumina e fluidul de aur. Dacă iubiți lumina, posedați deja aur în plan spiritual. Cu cât sunteți mai bogat cu acest aur, cu atât mai mult aveți posibilitatea să mergeți în magazinele celeste să "cumpărați" ceea ce nu puteți găsi în nici un alt magazin: înțelepciune, dragoste, bucurie, infinit, eternitate. Din acest motiv, înțelepții, inițiații se străduie să adune cât mai mult aur posibil în plan spiritual pentru a putea să se îmbogățească de calități şi virtuți de care, apoi, vor beneficia alții. Chiar dacă nu au un ban în buzunar, ei continuă, grație luminii lor, să atragă prezența Cerului şi să o distribuie în jurul lor.

Deci, e clar, în plan material e preferabil de a nu te satisface de loc. În timp ce în domeniul spiritual, din contră, trebuie să nu te saturi niciodată, să nu fi deloc mulțumit de tine, nici de ce ai, să vrei să devii cât mai bogat,din ce în ce mai puternic în slujba binelui. Şi cu atât mai rău că aceasta nu se învață din morală sau din religiile ordinare, pentru că e suficient să fi un tată şi un soț bun: să-ți hrăneşti şi să-ți îmbraci nevasta şi copiii, să ieşi la plimbare dimineața şi să te întorci liniştit...Iată modele! Desigur, nu e rău şi mulți oameni nu sunt capabili să realizeze aceasta. Dar această "morală" e insuficientă pentru cel care pretinde că trăieşte după regulile adevăratei morale, adevăratei religii.

Adevărata morală, adevărata religie este conținută în cuvintele lui Iisus: "Fiți perfecți cum şi Tatăl vostru din Ceruri e perfect." Cum putem fi perfecți ghidându-ne după o morală ordinară? Distanța dintre om şi Dumnezeu e aşa de mare că ne întrebăm de ce Iisus ne-a dat acest ideal care ne depăşeşte imaginația: să fi perfect ca şi Dumnezeu însuşi! Ei bine, ştia ce făcea...Pentru că în plan material, e bine să te mulțumeşti cu lucruri mici, de a fi recunoscător şi să mulțumeşti pentru fiecare dintre ele, dar în plan spiritual, nu trebuie să fi mulțumit niciodată, trebuie să fi ambițios, insațiabil, să tinzi spre un ideal foarte elevat, cel mai inacesibil: perfecțiunea divină. Toți trebuie să cerem bunătățile cereşti. Da, cereți sută la sută, pentru a obține mai puțin de unu la sută! Ceea ce trebuie să cereți este lumina, ca tot să devină lumină în gândirea voastră, sentimentele voastre, actele voastre, corpul vostru fizic. Lumina: acest cuvânt rezumă, condensează tot binele pe care ni-l putem imagina, tot ce e mai pur, mai puternic, mai frumos, sublim... Dumnezeu însuşi.

Când eram foarte tânăr, printre primele dăți când l-am întâlnit pe maestrul Peter Dunov, într-o zi l-am întrebat: "Maestre, care e cea mai bună metodă de a te lega de Dumnezeu, prin meditații?" Mi-a răspuns:"Prin munca cu lumina, pentru că lumina e expresia splendorii divine. Trebuie să ne concentrăm spre lumină şi să lucrăm cu ea: să plonjăm în ea, să ne bucurăm de ea. Prin lumină suntem în relație cu Dumnezeu." Atunci, eu v-o spun de asemenea: nu există muncă mai bună decât lucrul cu lumina. Lumina e ca un ocean de viață care palpită, vibrează, puteți să intrați în ea pentru a înnota, vă purifică, beți-o, vă hrăneşte...În sânul luminii veți simți plenitudinea.

Lumina, este de asemenea simbolul tuturor culorilor asupra cărora vă puteți concentra, fie separat, fie combinate între ele. O dată ce ați reuşit să-i creați culorile cu gândirea, puteți să le faceți să treacă prin voi, şi să le proiectați asupra ființelor pe care le iubiți şi asupra lumii întregi. Această muncă cu lumina e o muncă cu virtuțile, cu forțele şi entitățile celeste, pentru că, în spatele luminii şi culorilor, există o întreagă viață ascunsă, lumina fiind numai reprezentarea ei vizibilă. Prin culori intrați în legătură cu această viață.

Mai este o vorbă a maestrului, din vremea aceea, pe care n-am uitat-o. Pe atunci, el ținea conferințe într-o sală de pe stada Oborichte în Sofia, înainte ca Fraternitatea să se instaleze în afara oraşului, la Izgrev. Într-o zi, înainte de conferință, un domn ce venise să-l vadă îi pusese tot felul de întrebări. Eu eram acolo, ascultam...Maestrul era ca de obicei simplu, natural, demn, grav. Răspundea cu gentilețe, dar pe scurt. La un moment dat, întrebarea era:"După ce semn recunoaştem evoluția unui om?" Şi maestrul a răspuns: "După intensitatea luminii ce emană din el." Eram tânăr, nu aveam încă aceste criterii, şi acest răspuns m-a frapat, dar iată pe acest principiu s-a bazat, de asemenea, o mare parte a vieții mele. De-a lungul vieții, şi eu m-am convins că putem judeca ființele după lumina lor. Această lumină, nu e, desigur, vizibilă, dar o simțim în privire, în expresia feței, în armonia

gesturilor. Ea nu depinde nici de facultăţile intelectuale, nici de educaţie, ea este o manifestare a vieţii divine, şi pe această lumină trebuie să o căutăm, fără să ne săturăm.

6. Sensul vieţii

Fiinţa umană caută, conştient sau inconştient, un sens în viaţa ei. Are nevoie de un motiv de a exista şi în fiecare zi încearcă să-l găsească în tot ce i se petrece, în viaţa familială, socială, profesională. Dar în realitate, nici o reuşită, nici o posesiune materială nu poate să-i dea sensul vieţii, dacă chiar e vorba de un "sens", iar sensul nu e material, nu putem să-l găsim decât sus, în planurile subtile. Mai jos, nu găsim decât forme. Putem să umplem formele cu un conţinut care e dat de sentiment, de senzaţia pe care o încercăm atunci când iubim un obiect, o fiinţă sau o activitate. Dar sentimentul e trecător, într-o zi sau alta vom simţi un gol şi vom suferi. Trebuie, deci să căutăm un lucru deasupra conţinutului: sensul. Când am atins sensul, posedăm plenitudinea. Un exemplu vă va face să înţelegeţi mai bine ce vreau să vă explic. Ieri aţi mâncat excelent, dar asta a fost ieri, şi astăzi aveţi din nou nevoie de mâncare, amintirea mesei de ieri nu vă potoleşte stomacul. La fel citind o carte, privind un tablou, ascultând muzică simţiţi uneori că atingeţi un adevăr care vă transformă viziunea asupra lucrurilor, această revelaţie va dura pâna mâine şi poimâine. Pentru că prin intermediul cărţii, tabloului, muzicii spiritul vostru s-a ridicat foarte sus şi a găsit un sens. E ca şi cum un element etern care a intrat în voi, nu vă mai părăseşte.

Când aţi găsit sensul lucrurilor, îl aveţi pentru totdeauna. Dar pentru a-l găsi trebuie să urcaţi să vă hrăniţi, să vă gândiţi, să iubiţi, să acţionaţi în planurile superioare. Când căutaţi mai jos, nu găsiţi nimic. Nimic din ceea ce e material nu vă va aduce acest sens. În timp ce cu un adevăr pe care îl sesizaţi sau care vi se dă, puteţi lucra şi trăi cu el tot timpul având rezultate.

Desigur, nu e suficient să aveţi timp de meditat şi un moment de inspiraţie, lumină, pentru a da un sens vieţii; trebuie să învăţaţi să faceţi să dureze acest moment până devine o stare de conştiinţă permanentă care purifică, ordonează şi restabileşte totul în voi. Din păcate, sunteţi destul de des nepăsători, treceţi uşor, în câteva minute, din lumea divină în preocupările cele mai prozaice şi stupide, ca şi cum s-ar şterge totul. Ei bine, nu ştiţi ce pierdeţi, pentru că această stare are puterea de a acţiona asupra fiinţei voastre pentru a o linişti şi a-i armoniza mişcările; dacă aveţi puterea să o menţineţi, ea e capabilă să împiedice stările negative care vin să se instaleze în voi. Iată, aţi făcut schimbări, şi după ce aţi meditat, v-aţi rugat, aveţi nevoie să vă gândiţi la lucruri nesemnificative, răzbunări, plăceri.

Veţi spune"Dar ne cereţi ceva imposibil. În viaţă nu putem menţine continuu stările divine." Da, în aparenţă aveţi dreptate, trăiesc în aceeaşi lume cu voi şi ştiu cum e. Dar ştiu de asemenea că, în ciuda oboselii, descurajării, necazurilor, discipolul luminii nu se descurajează, din contră el se agaţă de ce a cucerit, de experienţele care i-au dat, în anumite momente privilegiate, un veritabil sens al vieţii.

Deci, chiar dacă în existenţă e imposibil să nu suferim, să nu plângem, trebuie să conservaţi în voi acest sens al vieţii;şi nu numai să-l conservaţi, ci să utilizaţi dificultăţile vieţii cotidiene pentru a-l întării, amplifica. Aşa lucrează adevăraţii spiritualişti. Niciodată, orice s-ar întâmpla, nu întrerup lucrul divin pe care l-au întrerprins înainte. Chiar în mijlocul încercărilor grele, ei îşi spun:"Iată o bună ocazie de a mobiliza toate forţele ostile în serviciul muncii mele." În timp ce majoritatea oamenilor, chiar dacă nu li se întâmplă nimic rău, vor face în aşa fel încât vor demola prin indiferenţa lor tot ceea ce au cîştigat bun. Atunci iată, creem, distrugem, creem, distrugem...şi de aceasta nu obţinem nici un rezultat. Pentru a obţine rezultate, trebuie să fim perseverenţi în munca spirituală pe care am început-o, adică trebuie să punem totul în serviciul acestei munci: binele, răul, bucuriile, suferinţele, speranţele, descurajarea, da, totul în slujba acestei munci. Iată ce înseamnă cu adevărat a construi, cum fiecare zi aduce elemente noi. Sensul vieţii, nu-l găsiţi din plin nici în familie, nici în profesie, nici în artă, nici în călătorii, etc. Acestea pot fi mijloace care vă ajută să vă apropiaţi acest

sens, dar nu îl conțin. Proba: familia, meseria, călătoriile sau arta nu au împiedecat niciodată un bărbat sau o femeie să se sinucidă.

Dacă ne decidem să participăm la realizarea Împărăției Domnului şi Dreptății Sale, vom găsi sensul vieții. Pentru că aşa, orice vi se întâmplă, ştiți că sunteți un lucrător pe pământul Domnului şi vă simțiți arhiplin, fericit, susținut, pentru că participați la o muncă uriaşă. Nu sunteți singur, nu sunteți abandonat. Toți pot, de astăzi, să găsească sensul vieții, pentru că, de astăzi, în loc să muncească pentru ei înşişi, pentru nevoile lor, satisfacțiile lor, ei pot spune:"De acum înainte, vreau să lucrez pentru Împărăția Domnului şi Dreptatea Sa". Şi chiar dacă numele lor nu e cunoscut pe Pământ, el este scris în Cartea Vieții şi sunt răsplătiți cu binecuvântările Cerului. Nimic nu e mai glorios decât să te angajezi în această muncă. Da, în fiecare zi trebuie mers mai departe, să ai aspirații mai largi, mai vaste: aceasta dă cu adevărat un sens vieții.

Şi când ați trăit un moment divin, fie prin meditație, rugăciune, muzică, lectură sau contemplare a unui peisaj, încercați să mulțumiți Cerului. Spuneți:"Astăzi am trăit ceva excepțional! Trebuie să mă alimentez mâine şi poimâine, pentru că acesta e Cerul. Acest moment va transforma totul în mine."

A găsi sensul vieții înseamnă a găsi un element care numai lumea divină îl poate oferi; dar nu îl dă decât acelora care, în lungul anilor, au făcut eforturi pentru a ajunge la el. Sensul vieții nu e ceva ce se poate fabrica afectiv sau mental: nu omul e cel ce decide care va fi acesta pentru el.

Sensul vieții este recompensa unei munci interioare, răbdătoare, neîntreruptă pe care omul o face asupra lui însuşi. Când a ajuns la o anumită stare de conştiință, primeşte din Cer un electron, ca o picătură de lumină care impregnează toată materia ființei lui. Din acel moment, viața sa primeşte o dimensiune şi o intensitate nouă, evenimentele îi vor apărea cu o nouă claritate, ca şi cum i s-ar fi dat cunoaşterea sensurilor lucrurilor. Şi chiar moartea nu îl mai sperie, pentru că acest electron i-a descoperit imensitatea unei lumi eterne unde nu există pericole, nici tenebre, şi omul simte că deja merge în lumea nelimitată a luminii.

Odată ce a descoperit sensul vieții, totul păleşte în prejmă, iar necazurile existenței cotidiene îşi pierd importanța. Toți acei care îşi pierd timpul plângând şi lamentându-se pentru că nu au bani, că nu au succesul sperat, că sunt abandonați sau trădați, arată, de fapt, că nu au descoperit adevăratul sens al vieții. Dacă banii, ambiția, posesiunea unui bărbat sau a unei femei reprezintă pentru ei acest sens, atunci, evident, nu vor lipsi ocaziile să fie dejamăgiți şi supărați!

A găsi sensul vieții înseamnă a tinde la o stare de conştiință atât de elevată, care îmbrățişează universul întreg, încât micile lucruri ale existenței se pierd şi se dizolvă. Chiar când e confuz, persecutat, acel ce a găsit sensul vieții se simte reconfortat şi el e cel care îi priveşte pe alții cu milă, şi spune:"Săracii, nu văd că, orice ar spune, orice ar face, eu trăiesc în imensitate, în eternitate, particip la viața cosmică."

Poate veți găsi că tot ce v-am spus e dificil de înțeles. În realitate, aveți nevoie să rețineți doar aceasta: nu veți găsi sensul vieții dacă nu vă puneți în slujba unui ideal sublim. Pentru că în spatele acestui ideal, există miliarde de creaturi luminoase care lucrează şi, cînd vor vedea că voi participați cu ele la construcția unei noi lumi, vă vor da toate binefacerile şi atunci veți fi aşa de plini că vă veți revărsa. Chiar dacă nu cereți nimic, chiar dacă nu aşteptați nimic, veți simți că ați primit tot.

7. Pacea şi fericirea

De multe ori auzim oameni spunând:"A, puțin îmi pasă de pace!" Ei îşi imaginează că, pentru că lor nu le "pasă", totul va fi bine şi vor fi fericiți...Dar ce este această pace? E uşor să ai pacea şi să fi fericit? Nu, nu avem o idee clară despre ce este pacea, şi de asemenea nu avem o idee clară despre ce este fericirea.

Cât timp omul e subjugat naturii sale inferioare, instinctelor, poftelor sale, ambițiilor sale, el nu poate trăi în pace. Cât timp elemente ca ura, gelozia, cupiditatea există în inima, intelectul sau

voința sa, nu va avea decât ciocniri şi necazuri. Chiar dacă apare un moment de repaus când omul crede că necazurile s-au sfârşit, foarte repede problemele încep şi s-a sfârşit cu "pacea" sa.

Pacea, nu înseamnă să fi liniştit câteva ore sau câteva zile, găsindu-ne în condiții agreabile singur sau la munte. Pacea, pacea adevărată, acea de care vorbesc Inițiații, e o stare de conştiință superioară care necesită cunoaşterea structurii omului şi universului. Da, Inițiații vă spun că nu veți gusta cu adevărat pacea până în ziua când elementele corpurilor voastre (fizic, astral, mental, cauzal, budhic) vor fi purificate, armonizate între ele şi vor vibra la unison cu regiunile cele mai înalte din univers.

Pacea e deci o stare de conştiință la care ajungem după o lungă muncă de stăpânire de sine şi armonizare interioară. Până atunci, veți avea, fără îndoială, câteva momente de linişte, dar până nu veți îndeplini această muncă, nu veți avea pacea, şi în fiecare zi, de mai multe ori pe zi, se pot produce incidente susceptibile să vă deranjeze! Când ați obținut pacea adevărată, chiar dacă aveți de înfruntat dificultăți, dureri, nu vă veți clinti; desigur, veți fi îngrijorat şi supărat, dar numai la suprafață. În profunzime, pacea nu vă va părăsi, veți simți că ea e mereu cu voi...Ca şi fundul mării: nici o intemperie nu îl deranjează. Există în pacea adevărată ceva imens, vast, inalterabil pentru ca ea este o cucerire a sufletului şi spiritului.

Pacea adevărată se situează deci foarte sus: ea e un acord, o sinteză, o armonie a tuturor elementelor din noi. Şi la fel pentru fericire: ceea ce iau oamenii drept fericire nu sunt, adesea, decât mici satisfacții de scurtă durată. Veți spune că sunteți fericiți pentru că ați petrecut o vacanță agreabilă de unde veniți odihniți şi plini de energie, pentru că un bărbat sau o femeie pe care o (îl) iubiți şi-a manifestat dragostea, pentru că ați fost felicitat pentru inteligența şi competența voastră...Evident, nu putem nega că e important să fim sănătoşi, de a ne simți iubiți şi să fim cunoscuți pentru capacitățile noastre, dar e insuficient pentru a spune că suntem fericiți, pentru că adevărata fericire este deasupra corpului fizic, inimii şi intelectului. Ne imaginăm că dacă avem o casă, o femeie, vom fi fericiți, că dacă avem gloria, ştiința sau frumusețea vom fi fericiți...nu! De mii de ani, istoria arată că fericirea nu e acolo, sau poate pentru puțin timp. Obținem aceea, obținem cealaltă, dar rămânem nesatisfăcuți şi în interior e vid, vidul larg, gata să înghită tot.

Dacă fericirea e greu de obținut şi menținut, este pentru că trebuie să o căutăm foarte sus, într-o regiune unde materialele sunt inalterabile; ceea ce cere omului mari calități şi mai ales puritate, pentru că numai ce este pur e inalterabil şi poate să dureze. Această regiune există în spațiu, dar şi în noi înşine şi toți acei care au descoperit-o se străduie să gândească, să iubească, să acționeze şi să muncească în aşa fel încât să trăiască în această regiune unde nimic nu îi poate deranja. Orice s-ar întâmpla, oricare ar fi condițiile, ei sunt fericiți pentru că au găsit elemente stabile, imuabile, eterne.

Adevărata fericire,ca şi pacea, e o stare care se caracterizează deci prin stabilitate. Veți spune:"Dar viața nu e decât o succesiune de schimbări: succese şi eşecuri, abundență şi sărăcie, pace şi război, boală şi sănătate...şi omul e obligat să îndure aceste schimbări!" Nu, războiul poate să izbucnească, puteți să vă îmbolnăviți, puteți fi ghinionist, puteți fi abandonați de soțul vostru, de soția voastră, de copiii voştri, de prieteni toate acestea fără a înceta să fiți fericți. De ce? Pentru că conştiința voastră nu stagnează la nivelul evenimentelor: pentru fiecare dificultate, pentru fiecare încercare, veți găsi o explicație, un adevăr care vă calmează, vă consolează pentru că ați mers prea sus şi ştiți cum să vedeți lucrurile. Puteți fi dezgolit, persecutat, dar pentru că ştiți că toate astea sunt trecătoare, că sunteți nemuritor, că nimic nu vă poate atinge cu adevărat, aici unde toți scot strigăte, voi zâmbiți.

Fericirea, o purtați, deci, în voi. Dacă nu sunteți conştienți, înseamnă că rămâneți la suprafață, la periferia ființei voastre şi la periferie nu sunt decât iluzii şi schimbări: de abia ați sesizat câteva particule de bucurie, că ele sunt înlocuite cu multă suferință, ca şi cum ar fi o pedeapsă că ați furat un pic de fericire.

Iată de ce, faceți eforturi pentru a intra în voi înşivă şi aici începeți să căutați ceea ce e imuabil, etern, Dumnezeu, spirit. Astfel veți găsi fericirea. Odată ce ați găsit-o, încercați să-i rămâneți aproape, şi atunci nimeni n-o să vă mai facă necazuri. Oricare ar fi situația voastră, fie că sunteți

bogat sau fără bani, glorios sau dezaprobat, că sunteți iubit sau urât, sunteți deasupra schimbărilor, trăiți în eternitate.

Acesta nu e, poate, decât un limbaj pe care toată lumea îl poate pricepe. Ce vreți? Un băiat îi spune unei tinere fete:”Iubito, te voi face fericită.” El nu ştie nici ce este fericirea, nici el nu e fericit, dar vrea să o facă fericită pe ea!...Sau, invers, fata îi spune băiatului:”Te voi face fericit.” Dar cum o fac? Cu imperfecțiunile, nervozitățile, furiile, gelozia lor, ei se fac fericiți! Cam aşa...au mulți copii, ca în poveşti. Să mergem mai departe: eu nu cred prea mult în acest tip de fericire. Desigur, ei trec prin momente agreabile, dar sunt ca şi prizonierii cărora li se dau în fiecare zi câteva minute de destindere pentru a respira un pic, şi apoi “înapoi în beci!“ Sau, ca o durere de dinți: se opreşte un moment, şi apoi reîncepe!

Pentru a fi fericiți, trebuie să găsiți un punct de neclintit de care să vă agățați, fără ca ceva să vă facă să pierdeți acestă poziție de echilibru: ceea ce în fizică se numeşte echilibru stabil. Priviți pendulul: îl facem să oscileze la dreapta, la stânga, dar revine în poziția de echilibru pentru că e ataşat de un punct fix. Ei bine, omul trebuie să găsească acest punct în el însuşi şi să se prindă de el. Atunci poate să spună ca şi Inițiatul vechiului Egipt:”Sunt stabil, fiul cuiva stabil, conceput şi născut în teritoriul stabilității.”

Cât timp sunteți schimbător, ezitant e inutil să vorbim despre fericire! Fericirea aparține regiuniilor infinitului, eternității care sunt regiuni ale sufletului şi spiritului. Da, infinitul, eternitatea, iată regiuni încă neexplorate, unde sufletul şi spiritul au nevoie să plonjeze pentru a se hrăni, a se îmbrăca, pentru a fi satisfăcut şi liber. Voi începeți să vă dați seama că fericirea cere de la voi o întreagă disciplină, datorită căreia vă ridicați înțelegerea şi dragostea voastră până în regiunile sufletului şi spiritului, şi în acest moment puteți să vă adăpați din acest ocean fără margini al păcii şi fericirii. Pacea, ca şi fericirea e rezultatul unei comuniuni, al unui schimb perfect cu principiile, entitățile şi toate existențele lumii sufletului şi spiritului.

În sus, pacea şi fericirea sunt unite, ele nu pot exista separat. Nu veți întâlni pe nimeni adevărat fericit fără a fi în pace. Pacea şi fericirea reprezintă aceeaşi realitate exprimată diferit.Pacea vă pune în armonie cu toată creația şi când trăiți această armonie, nu puteți fi nefericit. Energiile, forțele universului vă pătrund şi nu vă mai lipseşte nimic. Nu veți înțelege niciodată ce este fericirea dacă nu veți înceta să o considerați o senzație agreabilă, aşa cum îşi imaginează majoritatea oamenilor. Adevărata fericire este, desigur o senzație agreabilă, dar este de asemenea lumină şi putere. Priviți, de exemplu: cînd sunteți fericit, fie şi un moment, sunteți în pace şi începeți să înțelegeți fiecare eveniment din viața voastră, totul devine simplu şi clar şi reuşiți tot ce întreprindeți. Dar cum pierdeți această stare, încep necazurile, durerea sau descurajarea, totul se umbreşte în capul vostru şi nu faceți decât prostii.

Fericirea nu e nimic altceva decât o stare de conştiință, o manieră de a înțelege, de a simți, de a se comporta, o atitudine în viață, de aceea nu aparține decât acelora care ştiu să o găsească printr-o muncă spirituală. Fericirea, ca şi pacea e o sinteză: dacă înțelegem bine lucrurile, dacă le simțim bine, putem acționa bine şi putem fi fericiți. Dar ca să reuşeşti aceasta trebuie să accepți ştiința inițiatică, pentru că ea este singura care ne învață să ne educăm intelectul, inima şi voința, adică să stăpânim natura inferioară, personalitatea, pentru a da naturii superioare, individualității, toate posibilitățile de a se dezvolta.

Pentru a găsi fericirea, nu este suficient să învingi natura inferioară. Bineînțeles, această victorie este necesară, dar ea este insuficientă: mai trebuie încă să reuşeşti să fuzionezi cu natura superioară. Nu veți reuşi să găsiți fericirea doar reuşind să învingeți din timp în timp egoismul, senzualitatea, gelozia şi furia. Aceste victorii sunt etape necesare pe calea reuşitei dar ele nu pot să vă facă fericiți, pentru că fericirea se găseşte într-un loc inaccesibil pentru tot ce este negativ. De altfel, chiar dacă veți reuşi într-o zi să vă învingeți personalitatea, păziți-vă: a doua zi ea va putea să vă joace noi feste.

Victoria asupra personalității e totdeauna incertă. Este exact ca o țară care a învins o altă țară: niciodată nu poți fi sigur că acest lucru va dura. Pentru că, într-o bună zi, când învingătorul doarme

pe lauri, țara învinsă va încerca să-şi ia revanşa. La fel se întâmplă cu natura inferioară, personalitatea: chiar dacă, în anumite împrejurări, ați reuşit să învingeți anumite manifestări ale ei, victoria nu este niciodată definitivă; la un moment sau altul, ea poate reveni, vă poate da noi lovituri, şi iată-vă la pământ.

Ce este de făcut? Să implorați natura voastră divină, principiul Cristic, să vină să se instaleze în voi. Astfel, în loc de a fi totdeauna ca un învingător ce nu e niciodată sigur de victoria sa, veți avea un asociat puternic, atotştiutor, pe care puteți conta. Şi chiar dacă uneori sunteți puțin obosit, puțin adormit, el continuă să țină piept naturii inferioare. Cîți oameni păreau să-şi fi învins anumite slăbiciuni, anumite vicii, dar după puțin timp recădeau în aceste vicii, şi chiar mai rău decât înainte! Deci, singura soluție este de a pregăti terenul, cucerind victorii asupra naturii inferioare în cât mai multe domenii, dar şi de a implora Cerul, natura superioară, să vină să se instaleze şi să se manifeste în noi.

Şi când natura superioară a venit cu adevărat să se instaleze în voi, atunci da, veți gusta o fericire inexprimabilă. Sunteți fericit şi nici măcar nu ştiți de ce. Această fericire - şi cu atât e mai de mirare - este o fericire fără cauză. Veți găsi că este minunat de a trăi, de a respira, de a mânca, de a vorbi...Nu vi s-a întâmplat nimic, nici n-ați primit un cadou nici o moştenire, nici o întâlnire, sunteți fericit pentru că vi s-a adăugat ceva de sus, care nu depinde de voi...ca o apă care curge din Cer, şi vă mirați necontenit descoperind în voi înşivă această stare minunată de conştiință. Vă bucurați şi nu ştiți de ce. Iată adevărata fericire.

Adevărata fericire, e ca aerul pe care-l respirăm: aveți preocuparea de a căuta aerul? Nu, aerul vine la voi, este aici, sunteți în el şi îl respirați fără să vă gândiți la el. Restul ca apa, hrana, banii trebuie din când în când căutate, în timp ce aerul şi lumina,nu!

Voi respirați fără încetare şi nu e bucurie mai mare decât a respira. Dacă nu mă credeți, rețineți-vă respirația pentru un moment, veți vedea...Ei bine, fericirea e comparabilă cu aerul care-l respirăm.

Inspirați, expirați...inspirați, expirați...fericirea e respirația sufletului...Nu ne putem opri să studiem respirația din acest puct de vedere. Orice altceva trebuie căutat, cumpărat, bucată cu bucată, pentru a avea o bucurie, o plăcere, în timp ce aerul nu trebuie căutat, respirăm fără încetare, chiar şi când dormim. Putem spune că respirația a fost dată omului pentru a-i arăta că tot ce este tangibil ca banii, posesiunile, etc., nu se poate compara cu ce e subtil, impalpabil, invizibil, cu lumea eterică în care se află incluse. Toți aceia care au conştiința faptului că sunt incluşi în lumea eterică, în lumea spirituală, respiră fără încetare şi sunt fericiți din cauza acestei respirații.

8. Pentru a fi fericit, fiți viu!

Pentru a fi fericit, trebuie să fii viu."Dar, veți spune, noi suntem vii!." Desigur, şi plantele şi animalele sunt de asemenea vii, şi admițând că sunt fericite în felul lor, credeți că puteți fi fericit în felul lor? Pentru om, viața, adevărata viață nu e aici. Atunci unde este ea?

În zilele noastre, oamenii acordă un loc excesiv activităților intelectuale şi realizărilor tehnice: aceasta le-a fost prezentată ca un ideal de instrucție, de acumulare de cunoştințe şi de avantajele aduse de progresul tehnic. Ei bine, tocmai, acumulând cunoştințe şi utilizând din ce în ce mai multe aparate, sau aparate din ce în ce mai perfecționate, nu înseamnă a trăi. Luând-o pe această direcție, omul strică ordinea naturală a lucrurilor şi natura se apără.

De altfel, ce spun acum tinerii? Că vreau să "trăiască". Da, dar cum idealul de viață pe care adulții îl prezintă nu-i atrage de loc şi nu găsesc pe nimeni pentru a-i învăța ce este adevărata viață, ei o caută în aventuri primejdioase, senzații puternice, pasiuni, plăceri, alcool, droguri....Deci, prea mult intelect pe de o parte, prea multe pasiuni pe de altă parte, în cazul lor, aceasta îi dezechilibrează. Trebuie ştiut că omul e făcut pentru a trăi în diferite planuri: fizic, astral, mental, dar şi cauzal, budhic, atmic (a se vedea "Viața fizică: elemente şi structuri" cap.3 "Mai multe suflete şi mai multe corpuri";colecția Izvor nr.222); dacă îşi limitează activitatea la primele trei planuri fizic, astral şi mental, el nu poate cunoaşte adevărata viață.

A mânca, a bea, a dormi, a munci, a avea relații sexuale, a încerca câteva sentimente, a achiziționa câteva cunoştințe, a avea câteva gânduri, e important, dar nu ajunge pentru a satisface nevoile noastre. E o viață la relanti, nu e o viață intensă. Veți spune:"Dar cum, contemporanii noştri au o viață intensă! Priviți-i: fug la stânga, la dreapta, discută, îşi schimbă soțul, soția, amantul, amanta." Ei bine, aici vă înşelați din nou. Viața intensă nu înseamnă agitație, nu este o acumulare de aventuri pasionale sau de activități intelectuale.

Pentru a trăi o viață intensă, trebuie să cunoaştem structura omului, să-i cunoaştem corpurile sale diferite ca şi centrii care-i permit să intre în relație cu regiunile spațiului şi locuitorii acestor regiuni. V-am vorbit deja şi v-am indicat de asemenea metodele, exercițiile de făcut, atitudinea de adoptat pentru a trezi în voi aceste organe subtile(a se vedea "Centrii şi corpurile subtile";colecția Izvor nr.219). Numai acel care s-a străduit poate vorbi de adevărata viață, de o viață intensă. Şi el este fericit pentru că se simte ca o sursă, ca o cascadă, ca o livadă plină de arbori fructiferi, ca un parc plin de flori, şi e o binecuvântare pentru toți acei care îi sunt în preajmă.

Iată de ce vă spun: dacă căutați fericirea, nu e alt secret decât acela de a trăi o viață spirituală intensă. E inutil să cauți ajutorul talismanelor sau altor obiecte magice: pietre, metal, parfum...pentru că singura magie adevărată e viața. Dacă vreți să fiți fericit, munciți ca viața voastră să fie mai pură, mai bogată, mai abundentă. De îndată ce începeți această muncă, asupra corpului fizic, asupra corpului astral (sentimente), asupra corpului mental (gânduri), veți vedea rezultatele: sănătatea se ameliorează, simțiți peste tot dragostea voastră şi din jurul vostru, şi sensul vieții vă devine din zi în zi mai clar.

Cum se face această muncă? În Învățământul nostru nu am vorbit de asta. De-a lungul anilor, v-am dat câteva metode, dacă nu le veți putea aplica pe toate; alegeți, cel puțin, unele din ele, şi munciți cu ele în mod serios. Dacă nu vreți aceasta, de-a lungul anilor chiar viața vă va face să pricepeți, vă va da lecții şi veți suferi. Credeți-mă, nu veți putea fi fericiți ducând o viață ordinară.

Şi dacă vreți o metodă pe care o puteți aplica imediat, pot să v-o dau: a ne obişnui să mulțumim. Da, a mulțumi în fiecare clipă, chiar şi pentru ce ni se întâmplă: în mijlocul dificultăților, necazurilor, suferințelor, mulțumiți tot timpul. În acest fel, neutralizați otrava ce se produce în voi prin stările negative, vă cicatrizați rănile, pentru că nimic nu poate rezista în fața recunoştinței. Deci, mulțumiți până veți simți că tot ce vi se întâmplă e spre binele vostru. De îndată spuneți:"Mulțumesc Domnului, mulțumesc Domnului...". Mulțumiți pentru ce aveți, dar şi pentru ce nu aveți, pentru ce vă bucură dar şi pentru ce vă face să suferiți. Aşa întrețineți în voi flacăra vieții. Prevăd că mă veți întreba:"numai atât?" Da, numai atât, dar practicați această metodă şi veți constata rezultatele ei.

O adevărată învățătură inițiatică vă învață să puneți accentul pe viață, propria voastră viață. Aceasta nu vi se pare foarte important, pentru că nici măcar nu vă dați seama că sacrificați această viață unor lucruri care sunt mult mai importante decât ea. Vă îndreptați mereu atenția asupra obiectelor, evenimentelor, agitațiilor din exteriorul vostru şi, în tot acest timp, lăsați viața voastră să sărăcească. Este un calcul foarte greşit.

V-ați gândit vreodată la timpul pe care îl petreceți cu lumea exterioară? Câteva minute, câteva ore...În

timp ce întreaga zi şi întreaga noapte sunteți cu voi înşivă. Atunci, nu vedeți că viața voastră interioară este cea mai importantă? Trebuie ca abundența, bogăția şi ordinea să fie în voi...Vedem că lumea exterioară se umple de obiecte, produse, aparate, construcții şi arme de tot felul, în timp ce oamenii sunt tot mai mult bântuiți de haos, mizerie, slăbiciune şi vid. Este timpul ca ei să se gândească să realizeze în interior tot ceea ce îi preocupă să realizeze în exterior. În noi trebuie să avem bogăția, frumusețea şi forța; pentru că, ceea ce vom obține astfel, nimeni şi nimic nu ne va putea lua. Nici măcar bătrânețea.

Da, cei mai mulți oameni gândesc că, odată ajunşi la o anumită vârstă, ei trebuie obligatoriu să-şi piardă facultățile şi să cadă în decrepitudine. Gândindu-se la aceasta, pâna la urmă se şi întâmplă! În realitate, pentru discipolii Ştiinței Inițiatice, bătrânețea e cea mai bună perioadă a vieții; pentru că anii de căutări şi experiențe interioare le-au adus luciditatea, pacea, serenitatea, bunătatea, şi

toţi vin să se instruiască de la ei. Chiar şi copiii sunt atraşi de ei şi îi iubesc. Dacă în lume circulă o părere contrară, aceasta este pentru că este adevărat că pentru mulți dintre oameni bătrânețea este o perioadă foarte rea, din cauza felului în care au trăit. Ei şi-au risipit energiile în activități ordinare, inutile, stupide iar atunci când nu le mai rămâne aproape nimic, când sunt slabi, bolnavi, goi, ce mai pot aştepta de la bătrânețe?

Evident că, chiar dacă ducem o existență rezonabilă, plină de sens, bătrânețea va veni la un moment dat. Şi chiar şi boala poate veni. Dar cei care au făcut o adevărată muncă interioară vor trece prin aceaste perioade cu mai mult curaj şi seninătate, şi nu vor înceta de a se îmbogăți spiritual. Da, dacă lucrați pentru lumină, pentru un ideal înalt, cu cât veți îmbătrâni, cu atât veți deveni mai viu şi mai expresiv; veți câştiga chiar o viață şi o expresivitate pe care nu o aveați în timpul tinereții. Bine înțeles, veți fi puțin mai plecați, veți avea puțin mai multe riduri, părul alb, dar nu vă veți opri la atât: lăsați corpul să îmbătrânească în linişte şi gândiți-vă că sufletul se poate manifesta încă prin el cu o tinerețe extraordinară. De ce trebuie să suportăm această mentalitate catastrofică propagată peste tot în legătură cu bătrânețea?

Se spune tinerilor:”Grăbiți-vă să profitați pentru că tinerețea nu durează mult” Aşa este, sigur, dar când nu dureză ? Ei bine, tocmai atunci când ascultăm aceste sfaturi dăunătoare şi ne grăbim să ne amuzăm şi gustăm din toate plăcerile! Ne veştejim repede când nu mai suntem aşa de agreabili şi plini de viață, suntem respinşi şi este normal. Atunci, evident, pentru că acestea sunt faptele, oamenii trag anumite concluzii. Da, dar dacă faptele sunt care sunt, este pentru că nu am ştiut în prealabil, să observăm şi să gândim bine. Ceea ce este adevărat pentru un moment (că, îmbătrânind, ne pierdem forțele şi farmecul), poate să nu mai fie aşa pe viitor. Iată, trebuie să dăm nişte explicații. Şi să nu se mai dea sfaturi rele tinerilor sub pretext că le dorim fericirea!

Rețineți bine aceasta: fericirea, pentru cei tineri...dar şi pentru cei vârsnici, este de a-ți consacra viața unui ideal înalt. Vedem foarte mulți oameni risipindu-şi energiile pentru apărarea a tot felul de cauze care nu merită mare lucru, pe care, de altfel, le şi abandonează curând, pentru alte cauze. Dar foarte puțini se mobilizează pentru a servi această mare idee a Împărăției lui Dumnezeu şi a Dreptății Sale. Veți spune:”Împărăția lui Dumnezeu, aceasta e o utopie ce nu se va realiza niciodată!” Ascultați, aceasta nu e treaba noastră. Treaba noastră, este de a lucra pentru realizarea sa, pentru că este singurul ideal căruia merită să-i consacrăm viața noastră. Se va realiza sau nu, nu ni se cere părerea. Ceea ce în orice caz este sigur, este că dacă nimeni nu face nimic, gândind că toate eforturile sunt inutile, evident că nu se va realiza niciodată.

9. Să ne ridicăm deasupra condițiilor

I

Dacă lucrurile nu merg cum trebuie, avem tendința de a da vina pe condițiile proaste. Ei bine, să o ştiți, cât timp credeți că fericirea sau nefericirea voastră depind de condiții, nu veți fi niciodată la adăpost. Pentru că viața e astfel făcută încât nimic nu e veritabil stabil şi definitiv şi, dacă nu munciți cu gândul, voința, veți fi, fără îndoială, aruncat la stânga şi la dreapta, fericit când condițiile sunt favorabile, nefericit când întâlniți obstacole şi dificultăți. Şi unde veți ajunge aşa?

Trebuie înțeles, odată pentru totdeauna, condițiile nu sunt determinante. Pe acelaşi sol, având aceleaşi elemente chimice, smochinul poate creşte la fel ca şi scaietele. Într-o familie, unde copiii au acelaşi tată, aceaşi mamă şi primesc aceeaşi educație, se pot găsi mari diferențe fizice, intelectuale şi morale între aceşti copii. Şi constatăm, de asemenea, în ceea ce privesc evenimentele care au importanță pentru colectivitate, că aceleaşi încercări nu afectează oamenii în acelaşi fel. De ce? Pentru că nu le înfruntă cu aceeaşi stare de conştiință. În timp ce unii, neavând o bună înțelegere, devin, puțin câte puțin, ursuzi, vindicativi sau se lasă complet striviți şi otrăvesc viața celor din jurul lor, alții, din contră, se întăresc, se îmbogățesc şi, grație experienței lor, pot apoi să-i ajute pe cei din jurul lor prin sfaturile, atitudinea, strălucirea lor, prin forța pe care o degajă.

Aceasta dovedeşte că condiţiile nu sunt totul. Desigur, nu le putem ignora de tot, dar pentru a progresa, trebuie să ştim că multe lucruri în viaţă nu depind decât de noi, de felul nostru de a le considera, şi că fericirea sau nefericirea sunt stări relative. Aceasta e de altfel şi filozofia lui Nastratin Hogea. Vreţi un exemplu?

O femeie bătrână îl caută într-o zi:"A, Nastratin Hogea, dacă ai şti situaţia noastră! Familia noastră nu şi-a putut permite să locuiască decât într-o mică casă, şi suntem înghesuiţi acolo eu, bărbatul meu, fiul meu, soţia lui şi copiii lor: e înspăimântător, nu mai putem trăi aşa.-Da, înţeleg, spuse Nastratin Hogea, dar există un remediu.- Care? -Îţi voi spune, dar trebuie mai întâi să-mi promiţi să faci tot ce-ţi voi cere. -Bine,

promit. -Bun, şi să vii în fiecare zi să îmi spui noutăţile. Aveţi câine? -Da. -Şi pisică? -Da. -Atunci luaţi-i şi pe ei în casă. -Dar, Nastratin Hogea, ce îmi ceri? -Ai promis să faci tot ce-ţi spun, nu-i aşa?" Ea a plecat şi a făcut după cum a promis. "E oribil, îi spune lui Nastratin Hogea revenind a doua zi. Câinele şi pisica s-au păruit tot timpul, n-am avut nici un moment de odihnă.-E bine.Aveţi şi capră?-Da.-Atunci luaţi-o înăuntru."Când ea reveni a doua zi:" Ah, Nastratine, capra n-a avut stare, a răsturnat totul, n-am putut dormi toată noaptea, ce ne vom face? -Nu-ţi fă griji, totul merge bine.Aveţi şi găini?-Da.-Atunci aduceţi-le înăuntru."Nu vă mai povestesc în ce hal reveni bătrâna a doua zi." Porc aveţi? întrebă vesel Nastratin.-Da,spuse ea copleşită.-Ei bine, adu-l în casă acum." Ea a vrut să protesteze, dar nu avu curaj: doar promisese. A doua zi, cu lacrimi în ochi, spuse în hohote de plâns: " Nastratin Hogea, mi-ai promis ajutorul, dar merge din ce în ce mai rău.Vom înnebuni,viaţa noastră e un infern!-Bine,spuse Hogea cu gravitate,trăgându-se de barbă, voi aranja totul. Scoate porcul şi revino mâine să mă vezi." A doua zi, ea reveni surâzând:"Ah, ne simţim mai bine, începem să respirăm.-Acum, scoate găinile..." Şi astfel, zi după zi, toate animalele părăsiră casa. Când ieşiră toate, Nastratin Hogea întrebă: Acum cum e? - A, e extraordinar, e ca în paradis, lumea cântă şi se îmbrăţişează.-Ei bine, vezi, sunteţi în acelaşi punct ca în ziua când ai venit să te plângi că viaţa e insuportabilă. Atunci, de ce te-ai plâns?"

Unii vor zice:"E o istorie prostească!" Să spunem că e un pic exagerată; dar e adevărat că indiferent cum ne simţim, bine sau rău, fericiţi sau nefericiţi, totul este relativ. Sunteţi câteodată leneşi, trişti, viaţa vă pare fără culoare, fără gust...şi iată, primiţi o veste rea, a avut loc un accident şi un membru al familiei e grav accidentat. Veţi fi nefericit. Dar peste câteva ore, aflaţi ca e o eroare, a fost o confuzie. Atunci, pe neaşteptate, ce bucurie! Viaţa va părea uşoară, frumoasă şi bogată! Da, dar de ce nu vi se părea aşa şi înainte? De ce a trebuit să vi se anunţe, din greşeală, o catastrofă pentru a vă face conştient că înainte aţi fost fericit?

Evident, eu nu spun că trebuie să fii mulţumit când trebuie să trăieşti într-o casă mică. Dar dacă totuşi trebuie, în general cu o bună filozofie, cu o bună judecată putem contribui din plin la binele nostru interior, pentru că gândul lucrează asupra stărilor de conştiinţă. Nu trebuie să uităm niciodată aceasta: gândurile, sentimentele sunt atotputernice asupra conştiinţei. Dealtfel, observaţi: cât timp sunteţi nemulţumit de viaţă şi suferiţi, deseori nu schimbările materiale sunt cele care vă permit ameliorarea stării interioare, ci schimbările în gândurile şi sentimentele voastre. Desigur, dacă suferiţi fizic, aveţi nevoie de remedii fizice. Dacă aveţi o rană sau un picior rupt, nici chiar gândurile şi sentimentele bune nu vă vor vindeca, şi nu vă vor scăpa de durere: până acestea coboară în materie, pentru a aduce ameliorare, trebuie mult timp; dar vă pot ajuta să suportaţi mai bine suferinţa. Există o acţiune asemănătoare a gândurilor şi sentimentelor asupra corpului fizic. Gândurile şi sentimentele armonioase acţionează asupra circulaţiei şi purifică sângele; când sângele este pur, el contribuie mai eficace la sănătatea organismului. Chiar şi rănile se cicatrizează mai bine şi mai repede.

Cât timp nu aţi făcut o anumită muncă interioară, chiar dacă la un moment dat aţi reuşit să vă înbunătăţiţi situaţia materială, după un mic moment de satisfacţie veţi cădea în aceleaşi stări de nemulţumire, acreală, revoltă. Lipsurile din planul fizic nu îşi au remediul în planul fizic. În plan fizic putem aduna tot ce vrem: leacuri, bogăţie, putere...până la infinit: dacă nu suntem într-o stare de spirit

convenabilă, nu vom fi niciodată satisfăcuţi. Trebuie să căutăm să schimbăm ceva în suflet, în gânduri, în viziunea asupra lumii. Dacă nu, tot ce puteţi aduna nu vă va da decât saturaţie şi dezgust. Au fost femei şi bărbaţi care s-au sinucis în timp ce, cum se spune,"aveau totul pentru a fi fericiţi": tinereţea, familie, prieteni care îi iubeau...Ei aveau totul, în afară de ce-i esenţial: gustul de a trăi. Nici unul din avantajele pe care le aveau nu puteau înlocui ceea ce le lipsea: gustul de a trăi.

Trebuie să schimbăm ceva în capul nostru, în interior trebuie să căutăm să fim fericiţi. Pentru că dacă învăţăm să fim fericiţi în interior, vom fi fericiţi în orice condiţii. Da, în cele mai rele condiţii, vom putea comunica cu entităţi celeste, şi ne vom simţi arhiplini, plini de lumină. Dacă cauza fericirii voastre e în voi, nimic şi nimeni nu vă poate lua fericirea. În ziua când veţi înţelege lucrurile astfel, acesta va fi momentul eliberării, imortalităţii, eternităţii voastre. Desigur, avem nevoi materiale, dar nu atâtea câte ne imaginăm. Când destinul face să suportaţi anumite privaţiuni, spuneţi-vă că aveţi ocazia de a căuta alte soluţii, noi căi ,în suflet şi minte.

Da, când calea exterioară este barată, blocată, trebuie să vă întoarceţi spre înăuntru...sau în sus, ceea este acelaşi lucru. Există totdeauna o cale de salvare. Câteodată, vă simţiţi descurajaţi, copleşiţi, distruşi, vă vine chiar gândul de a vă suprima... Da, sunt lucruri care se pot întâmpla. Nu spun că ai zi de zi motiv de fericire şi bucurie, spun doar că este mereu ceva de făcut, chiar şi în cazurile cele mai dificile. Şi chiar şi în cele mai grele momente de descurajare, trebuie să ştim că însăşi această descurajare conţine elementele care, dacă aţi învăţat cum să le sesizaţi şi să le utilizaţi, vă vor servi ca să vă recâştigaţi curajul. Pentru că descurajarea este o stare care posedă forţe formidabile. Dovada: din moment ce este capabilă să destrame o întreagă împărăţie - voi înşivă, cu toate bogăţiile şi posibilităţile care sunt înmagazinate în corpul vostru, inima voastră, intelectul, sufletul vostru - înseamnă că este într-adevăr foarte puternică. Atunci, de ce să nu încercaţi să puneţi stăpânire pe această putere pentru a o orienta într-un sens pozitiv?

Omul nu este conştient de toate posibilităţile care zac în adâncul său. Chiar când el se crede complet extenuat, la capătul forţelor, în realitate îi mai rămân resurse. Pentru că el este făcut ca o rachetă cu mai multe trepte: în momentul în care carburantul primei trepte se epuizează, o scânteie aprinde a doua treaptă şi racheta îşi continuă drumul. La fel se întâmplă şi cu a doua treaptă, şi cu a treia, cu a patra... Când un om moare, aceasta nu se întâmplă în mod necesar pentru că şi-a epuizat toate resursele ci, de multe ori,

pentru că nu a reuşit să aprindă treapta următoare. Dacă ar fi reuşit, ar fi văzut că mai are rezerve. Suntem departe de a bănui cantitatea de rezerve pe care Dumnezeu le-a depus în noi.

Deci, înţelegeţi-mă bine, când calea exterioară vi se pare barată, blocată, întoarceţi-vă spre interior şi începeţi să lucraţi prin gândire, prin imaginaţie, prin voinţă: încetul cu încetul, veţi simţi deschizându-se în voi orizonturi nebănuite. Dacă încercaţi să înţelegeţi limbajul destinului, veţi fi totdeauna fericit, veţi binecuvânta Cerul, care vă ajută să exploraţi regiuni mai secrete şi mai bogate.

Întrebaţi un om de afaceri care a făcut avere: credeţi că vă va spune că este fericit? Nimic nu e mai improbabil. El se va plânge că este surmenat, că soţia sa profită de absenţa sa pentru a-l înşela, că fiul său este un incapabil, că muncitorii săi sunt nişte leneşi, că acţiunile sale au scăzut la bursă, că el va fi ruinat de către concurenţă, etc., etc...Îl veţi asculta şi după un timp vă veţi simţi la fel de împovărat ca şi el. În ciuda tuturor posesiunilor sale, el nu vă va putea face niciodată să simţiţi cât de frumoasă este viaţa. Pentru că el trăieşte cu teama de a pierde una şi alta... Atunci, vedeţi dumneavoastră, nu numai că nu vă va da nimic, deoarece îi este teamă de a nu pierde ceea ce posedă, dar vă va lua şi pacea şi bucuria de a trăi. În timp ce un om care a muncit pentru a obţine bogăţii spirituale va fi totdeauna gata să vi le împărtăşească şi, mulţumită lui, în orice stare aţi fi, veţi avea cele mai bune metode şi remedii pentru a găsi echilibrul şi sensul vieţii.

Veţi spune:"Dar nu este prea târziu acum pentru a începe această muncă interioară?" Nu, nu este niciodată prea târziu. Bineînţeles, cu cât mai târziu veţi începe, cu atât va fi mai dificil, pentru că aveţi deprinderile formate. Deprinderile sunt ca nişte forme rigide pe care trebuie să le scufundăm în foc pentru a le face maleabile şi a le da o nouă formă, aşa cum se face cu metalele. Ei bine, acest foc,

sunt încercările pe care vi le trimite lumea invizibilă pentru a vă da o nouă formă, a imprima o nouă orientare existenţei voastre. Dacă vă limitaţi la a striga şi a vă revolta, veţi împiedica Cerul de a vă da forma pe care o doreşte; atunci nu vă miraţi dacă suferinţele voastre nu vor lua sfârşit niciodată.

II

Lucrurile nu pot fi totdeauna aranjate în planul fizic, pentru că planul fizic este lumea consecinţelor, iar asupra consecinţelor avem puţine posibilităţi de acţiune. Pentru a produce schimbări durabile, trebuie să mergem în lumea cauzelor. Omul a cărui gândire poate ajunge până aici, are toate mijloacele de a atinge şi a declanşa forţe pure, luminoase, care vor produce mai târziu rezultate. Atâta timp cât vă mulţumiţi să interveniţi în planul fizic pentru a schimba starea lucrurilor, în realitate nu aranjaţi nimic pentru că, din nou, evenimente sau persoane care nu vă cer părerea, le vor organiza într-un fel care nu vă convine şi nu veţi fi niciodată stăpân pe situaţie. A lucra pentru schimbarea consecinţelor este ca şi cum s-ar scrie un cuvânt pe nisipul mării: valurile vin şi îl şterg... Asupra cauzelor trebuie lucrat.

Lucrurile nu se aranjează de jos, impulsul trebuie să vină de sus. Toţi cei ce nu cunosc această lege încearcă mereu să intervină în planul fizic pentru a schimba lucrurile, a le deplasa, reconstrui sau a le distruge. Dar iată, istoria ne învaţă că aceste intervenţii nu sunt definitive: după un timp, apare un val care şterge toate aceste decizii.

Conducătorii anumitor ţări au vrut să ia în stăpânire noi teritorii deportând sau asasinând locuitorii lor, luându-le bunurile, etc., şi au şi reuşit. Dar iată, după câtiva ani întoarcerea situaţiei: tările ocupate se revoltau şi aceşti conducători erau învinşi, ei sau succesorii lor care se aflau în faţa unor probleme de nerezolvat. Ei da, de câte ori istoria a arătat că după un triumf de scurtă durată, aceşti tirani lăsau ţărilor o moştenire catastrofică!

Doar ceea ce este creat sus, în lumea spiritului, este etern; restul este trecător, tranzitoriu. De aceea doar binele este etern, răul nu are decât o existenţă efemeră. Noi spunem în Bulgaria:”Răul durează până mâine dimineaţă, binele durează o veşnicie”.

Deci, când dorim să îmbunătăţim definitiv o situaţie, trebuie să ne ridicăm foarte înalt în domeniul spiritului şi să lucrăm acolo, să ne rugăm, să formulăm cereri, să creem imagini care într-o zi se vor realiza în planul fizic. Dacă ştiţi să declanşaţi forţele luminoase, într-o zi toate obstacolele vor fi înlăturate şi o nouă ordine de armonie şi pace se va înstăpâni pe pământ.

10. Să dezvoltăm sensibilitatea pentru lumea divină

Se spune că oamenii simpli, primitivi, puţin instruiţi, pot fi mai uşor fericiţi ca oamenii cultivaţi. Este adevărat, că dezvoltându-ne inteligenţa, gustul, devenim mai sensibili, deci mai vulnerabili la evenimente, la variaţia condiţiilor materiale sau psihologice în care trăim. Atunci, ce concluzie tragem? Că, pentru a fi fericiţi, trebuie să rămânem primitivi, sălbatici? În acest caz, de ce să nu mergem mai departe şi să descindem până la regnul animal? Animalele sunt fericite...Şi se prea poate ca plantele sunt şi mai fericite pentru că nu suferă de loc. Şi pietrele? Ele nu simt nimic, e şi mai bine...Iată o logică!

Principala diferenţă între regnurile naturii: pietre, plante, animale, oameni este sensibilitatea, pentru că evoluţia e proporţională cu sensibilitatea. Plantele sunt mai sensibile decât pietrele, animalele sunt mai sensibile decât plantele, oamenii sunt mai sensibili decât animalele. Dar şirul fiinţelor nu se opreşte aici: deasupra oamenilor sunt îngerii, arhanghelii, divinităţile...Da, există o întragă ierarhie de fiinţe din ce în ce mai sensibile...până la Dumnezeu Însuşi. Dumnezeu este omniscient, simte tot, vede tot, ştie tot pentru că numai El Însuşi e cu adevărat sensibil. Iată adevărata dimensiune a sensibilităţii. Singurul cu adevărat sensibil este Dumnezeu.

Cât despre om, e adevărat că, devenind mai sensibil, devine mai vulnerabil, ceea ce îi aduce şi dezavantaje. Dar e preferabil, pentru că îşi dezvoltă sensibilitatea, iar sensibilitatea îl face să evolueze.

Pentru a avea o vedere clară asupra acestui subiect, trebuie să revenim la chestiunea celor două naturi din noi: natura inferioară şi natura superioară. Până ce omul nu a început să lucreze asupra lui însuşi, cu scopul de a-şi stăpâni tendințele egocentrice ale naturii sale inferioare, e evident că dezvoltarea sensibilității e însoţită de dificultăţi şi suferinţe de tot felul. Instruirea care se dă în şcoli şi universităţi nu face, din păcate, decât să agraveze această tendinţă: punând accentul pe achiziția de cunoştinţe şi nu pe formarea caracterului, nu încetăm să dăm tinerilor decât pretexte pentru a deveni mai egoişti, dificili şi mofturoşi. Nu se face nimic pentru a-i învăţa pe cei ce studiază cum să se servească de cunoştinţele pe care le primesc, pentru un scop nobil, mai generos. Din contră: în fiecare domeniu, fiecare învaţă să se folosească de cunoştinţele lui pentru a ajunge la o anumită poziţie socială, pentru prestigiul său, binele său material. Şi astfel, devenind adulţi responsabili în societate, şi unii şi alţii nu se gândesc decât cum să tragă pătura peste ei, având ca şi consecinţe nemulţumire, agresivitate, certuri, pentru că toţi se simt atacaţi şi lezaţi de comportamentul egocentric al altora.

Această sensibilitate nevralgică care este hrănită de natura inferioară, personalitate, face viaţa imposibilă şi de aceea se trage concluzia că, pentru a fi fericit, e mai bine să nu fi sensibil.

În realitate, rebuie să facem diferenţa între adevărata sensibilitate şi această sensibilitate maladivă care va duce la susceptibilitate sau hipersensibilitate. Adevărata sensibilitate e o facultate care ne face capabili de a ne ridica foarte sus, pentru a avea acces la o lume din ce în ce mai subtilă pentru a-i înţelege realităţile. Hipersensibilitatea e o manifestare a naturii inferioare care se crede centrul lumii, are impresia permanentă că nu i se dă destulă atenţie, care se simte frustrată, rănită şi devine agresivă. Când am făcut această distincţie, înţelegem că trebuie să lucrăm asupra naturii inferioare pentru a o stăpâni: e singura posibilitate care permite adevăratei sensibilităţi să înflorească, să se îmbogăţească.

Sensibilitatea nu e numai această facultate care ne face să ne emoţionăm, ci ne face rămânem uimiţi în faţa fiinţelor pe care le iubim, în faţa frumuseţii naturii sau în faţa operelor de artă. Ea ne deschide porţile imensităţii, luminii, ne dă înţelegerea ordinii divine a lucrurilor, ne permite să vibrăm la unison cu regiuni, entităţi şi curenţi ai Cerului.

Aceata e sensibilitatea pe care toţi trebuie să o cultivăm, dacă nu, umanitatea va regresa. Vedem uneori oameni care sunt pe cale să se reîntoarcă la stadiul animal, vegetal sau chiar la stadiul de piatră! Da, ei nu fac nici un efort de a-şi educa sensibilitatea, se lasă în voia lor, şi în acest caz, în mod necesar se întorc pe scara evoluţiei. Din contră, graţie efortului pentru adevărata sensibilitate, materia noastră devine mai fină, mai suplă, mai pură, vibrează altfel, şi ne face capabili să percepem lumea divină, ne atenuează stupiditatea, răutatea, atitudinea jignitoare; nu le mai dăm atenţie. Înainte de a dezvolta această sensibilitate înaltă, reacţionam la cea mai mică agresiune, în timp ce acum nu suferim de loc. Aceasta e adevărata sensibilitate, aceea a sufletului şi spiritului, care ne protejează de hipersensibilitate, această sensibilitate ridicolă, ce provine din natura noastră inferioară. Atunci, sunt două avantaje: ne deschidem luminii, frumuseţii, fericirii lumii divine, şi scăpăm de tenebre, urâţenie şi de suferinţele pământului. Iată, deci, un subiect la care merită să reflectăm.

Acum, pentru a dezvolta această sensibilitate la lumea divină, e foarte important ca voi să luaţi cunoştinţă de valoarea unor anumite momente ce le trăiţi, momente în care în linişte, reculegere, primiţi o lumină, o graţie a Cerului. Multe din suferinţele voastre provin chiar din cauză că nu posedaţi această stare de conştiinţă. Primiţi binecuvântări, dar aceasta nu durează, faceţi repede în aşa fel încât le pierdeţi, foarte simplu, chiar din cauză că ignoraţi ceea ce aţi primit. Oricând există o altă preocupare mai importantă: câteva mici reparaţii, câteva discuţii discuţii legate de lucruri nesemnificative. Vă imaginaţi că Cerul trebuie să fie tot timpul gata să-şi reverse binecuvântările iar voi, când vă place, când nu aveţi ceva mai interesant de făcut, să vă opriţi câteva minute pentru a le

primi. Nu, aceasta nu trebuie să se petreacă aşa. Cerul nu e la dispoziţia oamenilor superficiali şi nepăsători. Într-un moment determinat, în anumite condiţii, el îşi revarsă binecuvântările şi dacă nu sunteţi destul de conştienţi pentru a le primi sau nu ştiţi să le conservaţi, cu atât mai rău pentru voi, ele vă vor părăsi.

Deci, fiţi atenţi: în zilele în care simţiţi că aţi avut o revelaţie, că aţi primit o graţie a Cerului, încercaţi să conservaţi acest lucru cu precizie. Chiar v-am dat o metodă. Încercaţi să vă amintiţi momentele cele mai luminoase ale existenţei voastre, gândiţi-vă prin cine au venit şi cum s-au produs, faceţi-le să revină des în memoria voastră ca şi cum vă recântaţi deseori o muzică ce vă place, şi retrăiţi din nou aceleaşi senzaţii de puritate, libertate, lumină.

Din nefericire, majoritatea oamenilor fac chiar contrariul: ei îşi amintesc numai de ce i-a făcut să sufere, poartă cu ei acest lucru, îl privesc, îl rumegă. Este foarte periculos, nu trebuie să te întorci spre ceea ce a fost rău. Trebuie să trageţi pentru totdeauna o concluzie şi să nu mai reveniţi la aceasta. Vă faceţi rău revenind continuu asupra unor stări sau evenimente negative.

Atunci, de acum începând, când Dumnezeu vă va da binecuvântarea sa, păstraţi-o cu sfinţenie, pentru că fericirea constă într-o permanentă atenţie îndreptată către lucrurile frumoase, într-o sensibilitate faţă de tot ce este divin. Când simţiţi că spiritul, lumina vă vizitează, nu lăsaţi să se şteargă aceste impresii gândindu-vă imediat la altceva, opriţi-vă îndelung asupra acestei impresii pentru ca ea să pătrundă profund în voi şi să dea rezultate. Astfel ea lasă urme pentru eternitate. Trebuie formată o obişnuinţă: în loc să ne aplecăm tot timpul asupra stărilor negative, asupra decepţiilor, animozităţilor, debarasaţi-vă de ele şi concentraţi-vă asupra a ce vi se întâmplă bine, pur, luminos.

11. Pământul Canaan-ului.

Când vi se întâmplă să vă daţi seama că sunteţi pe o cale greşită, că aţi servit forţele negative, lăsându-vă tentaţi de mici plăceri trecătoare, schimbaţi calea, îndepărtaţi-vă rapid de zonele periculoase în care v-aţi rătăcit. Conştientizaţi că depinde în totalitate de voi ce zonă veţi frecventa. Dacă vă aventuraţi dedesubtul acestei linii de demarcaţie ce se poate simboliza prin nori, evident, veţi cădea sub legea norilor: este întunecat şi vă este frig. Dar urcaţi, depăşiţi această linie a norilor şi vă veţi găsi imersat în lumină şi căldură. Da, totul depinde de voi.

Religia ne învaţă că Dumnezeu ne pedepseşte pentru faptele noastre rele şi ne răsplăteşte pentru cele bune. Nu este decât un mod de a prezenta lucrurile. În realitate, Dumnezeu nu ne pedepseşte şi nici nu ne răsplăteşte. Noi suntem cei care, prin gândurile noastre, sentimentele şi faptele noastre, alegem să mergem într-o zonă sau alta; în continuare vom avea de suferit sau vom beneficia de condiţiile acestor zone. Şi nu este acelaşi lucru de a merge în zonele luminii sau cele ale tenebrelor!

"Tot ceea ce este jos, este ca şi ceea ce este sus" a spus Hermes Trismegistul. Ceea ce înseamnă de asemenea: ceea ce este în interior, este ca şi ceea ce este în exterior; ceea ce este înăuntru este ca şi ceea ce este în afară. Pe pământ veţi găsi toate felurile de zone, unele împădurite, înflorite, fertile unde vă plimbaţi minunându-vă, în deplină siguranţă; altele sunt nişte deşerturi, nişte mlaştini sau jungle locuite de fiare, animale veninoase, unde sunteţi în permanenţă ameninţat. Da, sunt de toate pe pământ: torente tumultoase şi lacuri liniştite, vârfuri de munte şi prăpăstii, vulcani şi gheţari...Toate acestea le ştiţi, dar ceea ce nu ştiţi, este că aceste zone există şi în voi înşivă; şi în voi există vârfuri şi prăpăstii, mlaştini şi grădini înflorite, deşerturi şi câmpii fertile.

Este bine să cunoşti geografia, geologia şi agricultura, dar este şi mai important să cunoaştem pământurile noastre interioare şi să învăţăm cum să evităm unele şi să penetrăm în alte pământuri pentru a le întreţine şi a le cultiva. Este bine să ştii să navighezi pe fluvii şi oceane sau să mergi să escaladezi vârfurile munţilor, dar este încă mai bine să ştii să stăpâneşti furtunile şi vârtejurile interioare şi să exersezi escaladarea vârfurilor munţilor spirituali. Atunci, iată care este de acum munca pe care trebuie să o faceţi: a explora diferitele zone din voi şi, prin gândire, meditaţie,

rugăciune şi contemplaţie să atingeţi Ţara făgăduinţei de care povesteşte Geneza, ţara Canaanului, “unde curge laptele şi mierea”, simboluri ale vieţii pline şi perfecte.

Viaţa omului nu e nimic altceva decât un lung pelerinaj în descoperirea zonelor necunoscute: unele primitoare, unde se poate opri măcar pentru o vreme; altele neprimitoare, pe care trebuie să le evite sau să fugă cât mai repede dacă din nefericire a avut imprudenţa să pună piciorul. Ei da, cîţi gânditori şi poeţi au comparat existenţa cu o călătorie! Veţi înţelege imediat de ce. Chiar dacă rămâneţi toată viaţa acasă, în camera voastră, puteţi cunoaşte interior tot ceea ce există pe pământ în materie de călătorii sau fenomene ale naturii. În unele zile vă plângeţi:”Nu ştiu ce e cu mine, mă sufoc!” Ei bine, este pentru că, fără să vă daţi seama, aţi coborât prea jos în adâncimile subterane şi acum sunteţi zdrobit. Atunci, ieşiţi puţin, urcaţi la aer, şi veţi spune:”Oh, ce uşurinţă! În sfârşit respir.” Şi dacă în anumite zile vă simţiţi dilatat, inspirat, ca şi cum aţi scăpat de legea gravitaţiei, este pentru că aţi făcut o ascensiune, chiar dacă aceasta e inconştientă.

Se poate întâmpla rar, în condiţii excepţionale, să faceţi cu adevărat această experienţă de scăpare de gravitaţie, ca şi cum aţi zbura. Cu ocazia primei mele şederi în India, când călătoream în Caşmir, mă dusesem dincolo de Srinagar, în regiunea Gulmarg şi mergeam pe munte admirând Nanga Parbat, unul din cele mai înalte vârfuri din Himalaia. Spectacolul era minunat...Şi deodată, m-am simţit transportat: mă deplasam cu o asemenea uşurinţă încât picioarele mele nu mai atingeau solul, escaladam pantele ca şi cum aş fi zburat. Mi s-a întâmplat o singură dată în viaţă şi a rămas pentru mine o amintire de neuitat.

12. Spiritul este deasupra legilor destinului

Toate încercările care ne vin au o raţiune; trebuie să o căutăm şi dacă o vom face cu sinceritate, cu scopul de a progresa, lumea invizibilă, care nu e chiar închisă şi crudă, ne va da răspunsul. Vă poate releva cum, într-o altă încarnare, aţi călcat legile divine şi vă poate arăta că primiţi aceste încercări în conformitate cu justiţia divină, pentru a vă îndemna să vă reparaţi erorile. Desigur, veţi spune: “Dar de ce în această formă? Această judecată putea veni cu blândeţe, cu gentileţe, să mi se explice cu cuvinte amiabile ce trebuie să fac pentru a mă schimba. Nu sunt atât de prost ca să nu înţeleg.”

Din păcate, nu vă cunoaşteţi de loc. Da, de câte ori entităţile celeste au venit să vă explice în toate manierele posibile că trebuie să fiţi mai conştiincios, mai cinstit, mai răbdător, mai generos, etc., şi voi n-aţi auzit, n-aţi văzut, n-aţi înţeles nimic. Deci acum, pentru că v-aţi arătat atât de surd, orb, mărginit, trebuie să fiţi puţin zguduiţi. Iată de ce justiţia divină v-a trimis să vă încarnaţi în condiţii dificile, unde aveţi de suferit pentru a vă plăti datoriile şi aveţi de învăţat câteva adevăruri. Şi voi trebuie să acceptaţi această situaţie.

De altfel, dacă nu vreţi să acceptaţi aceasta, nu se schimbă, oricum, nimic. Nu ne putem sustrage justiţiei divine şi nu o putem evita. De aceasta, e inutil să consultăm astrologi, cum fac unii, pentru a vă preveni de pierderile şi acidentele la care sunteţi expuşi. E inutil să vă puneţi la adăpost. Pentru că, orice veţi face, nu evitaţi nimic: nu scăpaţi de destin prin şiretlicuri. Singurul lucru pe care îl puteţi face este să lucraţi cu lumina, pentru ca atunci când zilele încercărilor vor veni, să aveţi posibilitatea de a le suporta mai bine.

Ştiţi, de exemplu, că veţi suferi de o boală gravă: ei bine, ducând o viaţă raţională, purificând şi întărind organismul vostru, vă pregătiţi armele cu care veţi lupta. Nu aveţi posibilitatea să evitaţi această boală, dar în ziua când va începe, îi veţi putea micşora aria de acţiune. Această lege e valabilă în toate domeniile: eforturile pe care le faceţi pentru a vă întări şi pentru a vă purifica vă vor permite să înfruntaţi încercările în condiţii mai bune.

Destinul nu se lasă înduioşat, dar el nu e niciodată crud; e just. Toate greşelile pe care le-aţi comis se adună pe un platan al balanţei, dar dacă vă decideţi să vă redresaţi viaţa, tot ceea ce faceţi bun va apăsa pe celălalt platan. Deci, când va veni momentul de a plăti pentru greşeli, gândurile, sentimentele, acţiunile voastre bune intervin pentru ca plata să fie mai mică. Aceasta înseamnă, de

asemenea, că nu trebuie să fim fatalişti spunând: "Pentru că destinul meu e aşa şi aşa, nu e nimic de făcut, trebuie să-l accept." Nu. Nu uitați niciodată aceasta: destinul nu ne cere sufocarea, înăbuşirea spiritului. Din contră, destinul există pentru a ne obliga să ne trezim spiritul şi să lucrăm cu el, pentru a ne crea un nou destin.

Din cauza greşelilor săvârşite în încarnările precedente, omul trebuie să sufere, conform destinului său; hinduşii spun că e o "Karmă" de plătit. Dar aceasta nu semnifică că e imposibil de a reacționa la aceasta, pentru că cel ce nu face nimic altceva decât să sufere, o sfârşeşte, într-o zi, strivit. Din contră, trebuie să luptăm cu armele iubirii şi luminii, pentru a triumfa asupra destinului şi pentru a intra în ordinul Providenței. Din acest moment, nu mai există destin pentru omul ce s-a hotărât să trăiască în lumină. El a schimbat planul, legile nu mai sunt aceleaşi, a ieşit din lumea fatalității pentru a intra în cea a grației.

Marea majoritate a oamenilor, care nu au idei prea clare despre acest subiect, folosesc cu indiferență cuvântul destin pentru tot ce li se întâmplă în viață, bun sau rău. Nu, să numim, dacă vreți, "destin" consecințele ignoranței noastre, greşelilor noastre, şi "Providență" consecințele luminii noastre şi a tot ceea ce am făcut bun. Deci, acum e clar: există Providență pentru cei ce trăiesc în lumina şi dragostea divină şi există destin pentru cei ce se încăpățânează să rămână mărginiți şi răutăcioşi. Acel care vrea să iasă de sub influența destinului trebuie să înceapă prin a vedea clar lucrurile: să discearnă gândurile, sentimentele şi faptele care-i îngreunează karma, şi să se străduie să devină mai înțelegător, mai pur, mai dezinteresat. Astfel el va intra în sfera Providenței unde îşi crează cu adevărat viitorul.

Cu câteva excepții, extrem de rare, nici o ființă umană n-a venit pe pământ fără să aibă greşeli de reparat, datorii de plătit. Cîți Inițiați, cîți sfinți şi profeți au suferit, de asemenea, pentru a-şi repara greşelile pe care le-au făcut în încarnările anterioare! Aceasta nu a înpiedicat sufletul şi spiritul lor să trăiască în splendoarea divină, pentru că munceau fără răgaz, în ciuda karmei lor, şi astfel au devenit sfinți.

Orice vi se întâmplă, trebuie să vă păstrați spiritul vostru într-o regiune inatacabilă. Aici trebuie să vă refugiați pentru a munci. Atunci, chiar dacă karma vă asaltează, vă veți simți deasupra: karma vrea să vă limiteze, voi vă veți elibera; karma vrea să vă țină în întuneric, voi vă veți ilumina...pentru că în ciuda oricăror încercări voi vă continuați eforturile. Da, trebuie să căutați să ajungeți la acel punct în care veți scăpa sferei de influență a karmei.

Se pune acum problema de a şti dacă puteți urca până acolo, dacă sunteți capabili de a vă stabili în această regiune care se găseşte dincolo de vânturi, vârtejuri şi fulgere. Tocmai despre această regiune vorbea Iisus când dădea sfatul de "a construi casa pe stâncă". Stânca este sfera spiritului în care trebuie să ne plasăm lăcaşul, pentru că este singurul loc ferit de intemperii. Este de asemenea "înaltul refugiu" din Psalmul 91: planul cauzal. Până când nu ați atins această sferă prin gândire şi meditație, veți stagna în regiunile inferioare ale planului mental şi al planului astral şi veți fi vulnerabili, veți rămâne pradă zbuciumărilor.

Sper că aceste cuvinte vor clarifica mai bine problema. Nu putem scăpa karmei, dar putem să o plătim în diferite feluri. Este ca şi în viață, cel mai des se plăteşte cu bani, dar sunt alte mijloace de a-ți achita datoriile: poți munci sau face un cadou sau poți face un serviciu...În plan spiritual cel mai bun mijloc de plată este de a strânge aur, adică a-ți dezvolta calități şi virtuți. Dar şi rugăciunea e o formă de plată, pentru că şi în rugăciune puneți aur, tot ce este mai bun din inima voastră, din sufletul şi spiritul vostru. Vă căiți pentru greşelile voastre, promiteți să le reparați prin fapte bune. Atunci Cerul spune:"De vreme ce se căieşte şi vrea să-şi repare greşeala, înseamnă că a înțeles: să-i uşurăm încercările". Pentru că, ce doreşte Cerul? Ca noi să fim mai buni. El nu vrea să ne strivească, la ce i-ar servi? Dorința sa este ca noi să devenim mai conştienți, mai înțelepți; de aceea, dacă noi avem capul tare, el continuă să ne trimită încercări. Dar dacă vede că noi am înțeles fără să trebuiască să trecem prin toate aceste încercări, îi este suficient, el nu ține să ne nimicească.

Există multe exemple de oameni care au plătit datoriile lor karmice lucrând pentru alții, sacrificându-se, dându-şi timpul şi forțele, gândurile şi sufletul...Aceasta, pentru că nu trebuie să luăm

de pretext cunoaşterea legii karmei, pentru a rămâne indiferenţi suferinţelor umane. Din nefericire, iată ce am constatat: auzind vorbindu-se despre karmă, anumiţi aşa zişi spiritualişti, în loc să gândească la toţi cei care suferă şi a se decide să facă ceva pentru ajutorarea lor, se mulţumesc să spună:"Oh, este karma lor", şi nu fac nimic. Dacă o folosesc pentru a avea motive de a se bălăci în egoismul lor, uneori ar fi de preferat ca oamenii să nu fi auzit niciodată vorbindu-se de karmă. De aceea, consider că este o mare superioritate din partea occidentalilor de a nu accentua suferinţele celorlalţi fără a face nimic. După cum se vede, când e foamete, sunt epidemii, inundaţii, cutremure de pământ, ei organizează imediat ajutoare, şi este minunat!

În realitate, bineînţeles, ar fi mai bine ca toţi să cunoască legile destinului, să înţeleagă de ce li se întâmplă anumite nenorociri şi se întâmplă şi altora, însă fără a înceta de a-i dori să-i ajute. Unii vor zice:"Dar de ce să-i ajutăm, de vreme ce primesc ce merită?" Întâi, pentru că eforturile ce le facem pentru a ajuta alte fiinţe nu sunt niciodată inutile: în anumite circumstanţe, văzând sinceritatea voastră, Cerul se poate îmbuna. Şi apoi, pentru voi înşivă, pentru a progresa. Ajutându-i pe ceilalţi, dezvoltaţi ceva în voi înşivă. Este ceea ce răspund totdeauna celor ce mă întreabă, de ce mă ocup atât de mult de ceilalţi; pentru că simt că aceasta îmi face bine, acţionează favorabil asupra mea. Atunci, voi de ce n-aţi face la fel? Şi voi vă veţi simţi mai bine.

Acum, că ceilalţi beneficiază de ceea ce vreţi să faceţi pentru ei, şi sunt sau nu salvaţi, asta numai Dumnezeu ştie. Nu sunt destul de naiv pentru a nu vedea că nu este atât de uşor de a fi util. Deseori îmi spun: bietul de tine, crezi că, pentru că ai petrecut ore şi ore ascultând oamenii povestindu-ţi problemele şi suferinţele lor, şi vorbindu-le pentru a-i consola şi a le da sfaturi, ei vor ţine cont de ce le-ai spus şi o vor lua pe calea cea bună? Nu-ţi fă prea multe iluzii: cei mai mulţi vor continua încă mult timp să meargă pe căile pe care sunt împinşi. Dar tu, continuă totuşi să te ocupi de ei, pentru că tu eşti cel care se întăreşte şi care se luminează. Şi dacă ei nu doresc să lucreze pentru Împărăţia lui Dumnezeu, tu fă-o: Împărăţia lui Dumnezeu va veni măcar în tine.

Dacă toată lumea ar putea să gândească aşa "egoist", ar fi formidabil. Da, trebuie să fii egoist, trebuie să fii interesat! Veţi spune "Dar cum? Totdeauna ne predicaţi dezinteresul, şi acum..." În realitate dezinteresul absolut nu există. Există doar dezinterese diferite: un interes inferior, material, grosolan şi un interes superior, divin, sublim. De aceea, singura întrebare importantă pentru voi este de a cunoaşte unde este adevăratul vostru interes. Cel care crede că interesul său este de a parveni cu orice preţ de a-şi aranja afacerile pe pământ, a deveni bogat, puternic şi glorios, trebuie să ştie că va ajunge în cealaltă lume gol, sărac, mizerabil, urât, deformat. Deci, el nu îşi cunoaşte adevăratul său interes.

Şi voi trebuie să înţelegeţi cât este de important să vă puneţi la treabă pentru binele tuturora: pentru că astfel veţi plăti karma voastră. Cel care spune:"Ah, eu nu sunt prost! Nu voi face nimic pentru ceilalţi. Vreau să profit de viaţă, vreau să mănânc, să beau, să mă distrez..." va simţi karma abătându-se 100% asupra sa sub o formă sau alta; el se crede isteţ, dar în realitate este stupid şi ignorant.

Iată utilitatea Ştiinţei Iniţiatice care ne învaţă să ne conformăm şi noi acestor reguli, acestor legi şi metode, pentru a deveni cândva liberi, puternici şi fericiţi. Cel care neglijează această ştiinţă va lucra mereu contra interesului său.

Deci, dacă aveţi de trecut prin încercări, în loc să vă plângeţi şi să vă văicăriţi, liniştiţi-vă, reflectaţi şi întrebaţi-vă:"Care este planul Domnului şi al tuturor prietenilor mei cereşti? Ce doresc ei să obţin?" Se va face o lumină, şi veţi înţelege că ei doresc să deveniţi mai răbdător, mai rezistent, mai inteligent sau încă altceva. Astfel, nu numai că nu vă revoltaţi, dar deveniţi chiar recunoscător şi mulţumiţi. Şi aceste virtuţi spre care vă îndeamnă Cerul să le obţineţi, le veţi primi mult mai repede.

Auzim de multe ori oameni care povestesc că şi-au găsit vocaţia sau chiar salvarea mulţumită unui accident, unei boli grave sau unei mari nenorociri. La început, ei credeau că totul e pierdut şi erau disperaţi, revoltaţi. Desigur, anumite încercări pot fi teribile, şi nu putem să nu suferim. Dar de

ce să nu ne gândim că într-o zi, mai târziu, vom găsi la capătul acestor încercări fericirea pe care o aşteptăm? De ce să pierdem atât timp în disperare şi revoltă?

Oricare ar fi încercările, Iniţiaţii continuă să lucreze, continuă în lumină, bine, în dragoste pentru că au înţeles esenţialul. Atunci, bucuraţi-vă pentru cunoştinţele din acest Învăţământ, bucuraţi-vă şi mulţumiţi pentru toate aceste pietre preţioase, aceste posibilităţi ce se dezvăluie în faţa voastră, în faţa spiritului vostru pentru o muncă gigantică. Fără această lumină, ce aţi deveni?

13. Căutaţi fericirea în înalt

Cel mai mare pericol pentru oameni este de a accepta o filozofie materialistă, care-i împinge să-şi caute toate satisfacţiile în plan fizic. În această căutare, ei încep a se arăta egoişti, injuşti, necinstiţi şi chiar criminali. Pentru a obţine o mărire de salar, un post mai înalt, o parte din piaţă mai importantă sau o invitaţie la o petrecere, se lansează în intrigi şi aceptă tot felul de compromisuri. Dar admiţând că-şi ating scopul, ce le poate aduce, aceasta, cu adevărat, în plus? De obicei, odată ce au obţinut ce au vrut, ei se simt nesatisfăcuţi. Ei fac nedreptăţi la alţii, dar nici ei înşişi nu sunt mai fericiţi decât aceştia. Toate acestea nu sunt prea avantajoase.

Acel care caută fericirea în materie e asemănător cu căutătorul de aur care mişcă tone de nisip pentru a găsi un fir de aur. Nici aceasta nu e avantajos. Pentru a găsi aur în cantitate mare, trebuie să urcăm foarte sus în soare, în spirit. Jos, nu găsim decât deşeuri,

Desigur, nu ne putem smulge din materie: avem un corp şi prin intermediul lui avem relaţii cu tot ceea ce ne înconjoară; dacă întrerupem aceste relaţii, murim. Trebuie să mâncăm, să bem, să dormim, să ne îmbrăcăm, să ne adăpostim, să ne distrăm, să muncim, să iubim, etc., dar e necesar să consacrăm acestor activităţi atâta efort şi timp? Într-o zi ne vom plictisi de toate acestea.

Ce să facem pentru a nu ne plictisi? Să luăm un exemplu simplu: nutriţia. De ani de zile, vă învăţ că e bine să învăţaţi să mâncaţi în linişte, cu dragoste şi gratitudine. De ce? Pentru că adoptând acest fel de a mânca, intraţi în relaţie cu aspectul subtil al hranei, care constă în elemente imponderabile mai importante ca şi cantitatea de materie pe care o absorbiţi şi care vă aduc sănătate şi echilibru. Şi nu numai că vă aduc sănătatea şi echilibrul, dar mai şi produc transformări în însăşi chintesenţa fiinţei voastre: inima vă devine mai generoasă, gândirea mai lucidă...Iată ce înseamnă "a căuta fericirea în înalt": înseamnă a introduce în tot ceea ce faceţi material elemente de natură mai spirituală.

La fel şi pentru iubire. Aşa cum omul nu poate să se hrănească fără să absoarbă hrană solidă, materială, îi este imposibil, în afara unor foarte rare excepţii, să iubească fără să aibă nevoie să facă schimburi în planul fizic. Dar pentru a face aceste schimburi, nu este necesar să se scufunde zi şi noapte în senzualitate. Şi aici există metode: câte sfaturi nu v-am dat eu pentru a face aceste schimburi în planurile subtile!...Până acum, binenţeles, pentru voi sunt doar pregătiri, experienţele pe care le faceţi în acest sens sunt mai mult sau mai puţin reuşite, aţi atins puţin ceva, fără a obţine rezultate definitive; şi este normal: este aproape imposibil să ajungeţi la un succes complet: este culmea Iniţierii. Dar nu trebuie să vă abandonaţi eforturile pentru găsirea bucuriei şi fericirii din înalt. Nu vă este interzis de a vă folosi de tot ceea ce Inteligenţa cosmică a pus la dispoziţia voastră, dimpotrivă, dar încercaţi să vă folosiţi de acestea pentru a merge mereu mai departe înspre puritate şi lumină.

Această problemă a relaţiilor omului cu materia trebuie să fie acum foarte clară pentru voi. Coborârea omului în materie nu este nici o eroare, nici un accident în evoluţia sa: aceasta era prevăzută de Inteligenţa cosmică. Pentru a ajunge la totalitatea cunoaşterii, fiinţa umană avea nevoie să-şi dezvolte facultăţile intelectuale şi, pentru a-şi dezvolta aceste facultăţi, trebuia plasată în condiţii determinate, care să-i slăbească percepţia lumii invizibile, pentru a-i permite să se consacre explorării materiei. Iată de ce omenirea este astăzi în acest stadiu al evoluţiei sale. Dar nu este stadiul definitiv: omenirea trebuie să se reîntoarcă din nou spre regiunile sufletului şi spiritului pe care le-a părăsit şi ea se va întoarce îmbogăţită din toate experienţele făcute în materie, mulţumită intelectului.

În acest moment asistăm la o coborâre tot mai vertiginoasă a conştiinţei în profunzimea materiei. Şi cum materia este de o diversitate, de o bogăţie inepuizabilă, nu mai terminăm de a o vedea, atinge, şi acumula. De aceea oamenii ajung să uite de sine şi să se piardă în ea. Dar va veni momentul în care se vor simţi sătui, pentru că chiar dacă materia e inepuizabilă, ea nu poate da decât ceea ce permite satisfacerea nevoilor fizice, şi atunci ei vor simţi nevoia de a urca către sferele spirituale. Noi nevoi se vor trezi în ei pentru că, după ce au atins, gustat şi posedat totul pe plan fizic, ei vor simţi că nu aici se găseşte pentru ei adevărata fericire.

Până atunci, totul e făcut pentru a da oamenilor dorinţa de a se afunda în materie. Priviţi numai publicitatea ce se face pentru a convinge că o anumită pomadă, cutare maşină de spălat, cafea , parfum, bijuterii, maşini...le poate transforma viaţa. Şi toţi aleargă să-şi procure aceste lucruri minunate. Doamne, dacă ar fi atât de uşor să-ţi transformi viaţa! Nu spun că toate aceste produse sau maşini n-ar fi utile sau agreabile, dar ele nu pot aduce ceva întradevăr substanţial. Dovada, este că chiar dacă le posedăm pe toate, şi încă ceva deasupra, nu ne simţim împliniţi.

Într-o zi, va apărea o nouă filozofie - care este în realitate filozofia eternă a Iniţiaţilor - pentru a arăta omenirii că vor regăsi bogăţiile ce le-au abandonat coborând în materie doar mergând spre înălţimi. Şi nu numai că vor regăsi aceste bogăţii dar, mulţumită unei mai bune înţelegeri, vor putea beneficia din plin de tot ceea ce au dobândit în plan fizic în care sunt atât de multe de studiat, de lucrat dar sunt şi multe bucurii. Cunoaşterea materiei era deci înscrisă în programul prevăzut de Inteligenţa cosmică pentru evoluţia inteligenţei omeneşti. Dar a cunoaşte materia nu înseamnă să te afunzi în ea. Deci, de acum trebuie să înţelegeţi că, pentru a găsi fericirea, trebuie să urcaţi, da, să urcaţi din ce în ce mai sus şi să vă instalaţi acolo cu mobilele, frigiderul, hainele, discurile, fotoliile şi maşinile voastre...În sfârşit, e un fel de a spune, pentru că nu cred că vă veţi putea ridica prea sus dacă vă încărcaţi cu tot acest bagaj! Vreau să spun, pur şi simplu, că, orice lucru aţi face, trebuie să vă gândiţi să adăugaţi şi un element spiritual pentru a-l transforma.

14. Căutarea fericirii, căutarea lui Dumnezeu

Fericirea e ca o minge după care fugi, dar când să o prinzi, îi mai dai o lovitură de picior...pentru a putea continua să fugi după ea! Pentru că în această cursă te simţi stimulat; în această căutare, în acest elan pentru atingerea ţelului se găseşte fericirea. Deci, când aveţi o dorinţă, nu vă grăbiţi să o satisfaceţi, pentru că ea vă ridică, vă împlineşte. Eu, cunoscând această lege, mi-am pus în suflet nişte dorinţe pe care ştiu că nu le voi putea niciodată realiza: dar, aceste dorinţe mă fac să trăiesc.

Ei da, iată secretul. De ce să cereţi ceea ce veţi putea realiza în câteva luni sau câţiva ani? E prea uşor, nu aşa veţi fi fericiţi, deoarece pentru a obţine ceea ce v-aţi propus nu aveţi nevoie să vă legaţi la Sursa divină, inepuizabilă, singura care vă poate da totul. Când sfârşiţi prin a obţine ceea ce vă doreaţi, bineînţeles că veţi fi fericiţi pe moment, dar imediat după aceea, veţi simţi un gol: trebuie căutat încă ceva şi nu veţi fi niciodată satisfăcut. Atunci, ce e de făcut? Să căutăm ceea ce este mai îndepărtat şi mai irealizabil: perfecţiunea, imensitatea, eternitatea iar pe această cale veţi găsi toate celelalte: cunoaşterea, bogăţia, puterea, iubirea... . Da, le veţi avea fără să le cereţi. În timp ce, dacă vă propuneţi un lucru, vă veţi opri acolo, deci vă veţi limita şi nu le veţi avea pe celelalte. Şi, numai Domnul ştie, dacă veţi obţine ceea ce căutaţi!

Iată pentru ce, cel mai bun sfat pe care vi-l pot da este de a nu cere altceva decât ceea ce e inacesibil. Toate, în rest, le veţi găsi pe drumul vostru, fără a vă opri, fără să vă pierdeţi vremea. Da, dar cine gândeşte aşa? Se spune:"A, dacă obţin această funcţie, dacă câştig acest premiu, dacă mă căsătoresc, dacă voi avea copii....voi fi fericit." Dar de îndată ce le avem, aceasta nu schimbă mare lucru, ba chiar sunteţi mai nefericiţi pentru că v-aţi oprit aici, în loc să alegeţi o ţintă mai îndepărtată care să vă oblige să mergeţi înainte fără încetare.

De altfel, Dumnezeu Însuşi a pus în sufletul creaturilor sale un sentiment de insatisfacţie şi lipsă, care nu dispare decât în ziua în care ele se unesc cu El. Până când ele nu au realizat această

fuziune, caută, fac experiențe, crezând de fiecare dată că obțin ceea ce doresc; dar sunt tot timpul deziluzionate, dezamăgite. În realitate acest sentiment de decepție nu e aşa rău, pentru că el împinge oamenii să meargă înainte, căutând fără încetare.

Dumnezeu e peste tot în univers, e ascuns în tot ceea ce ne suscită dorința. Ambițioşii, bețivii, gurmanzii, lacomii, desfrânații au maniera lor de a-L căuta pe Dumnezeu. Pentru că, efectiv, putem găsi o minusculă particulă din El în alcool, hrană, sexualitate, bani, glorie, putere. Da, putem să-L găsim pe Dumnezeu peste tot, chiar şi în mocirlă, chiar şi în piatră unde prezența Sa este ca o scânteie ascunsă. Dar, desigur, nu vom gusta decât o satisfacție momentană, pentru că nu în straturile dense, în formele inferioare ale materiei îl putem găsi cu adevărat pe Dumnezeu.

Toți oamenii, oricare ar fi aceştia, Îl caută pe Dumnezeu, fără a şti că Îl caută. Ei îşi spun că sunt în căutarea fericirii. Dar cine nu o caută? Toți caută fericirea, dar şi-o imaginează sub o formă determinată. Ajunge să observi un pic pentru a constata multitudinea formelor pe care o are această căutare a fericirii...şi chiar forme contradictorii: unii sunt fericiți când chibzuiesc, alții îşi găsesc fericirea în nepăsare şi distracții. Unii au nevoie de viața de familie, alții preferă singurătatea şi celibatul. Unii caută opulența, confortul, gloria, iar alții, austeritatea, ascetismul şi obscuritatea. Unii aspiră la o existență în mişcare şi aventuroasă, şi alții la o viață paşnică şi fără complcații. Unii au nevoie să-şi ajute aproapele, să-l apere, să-l îngrijească iar alții au nevoie să-l persecute şi să-l distrugă.

Fericirea, pe care fiecare o caută în felul său, după temperamentul său, e o formă de a-L căuta pe Dumnezeu; o căutare mai mult sau mai puțin înțeleaptă, mai mult sau mai puțin luminoasă, dar toți îl caută pe Dumnezeu. Pentru că, în spatele acestei idei a fericirii, se ascunde Dumnezeu. El a dat oamenilor această aspirație la fericire, pentru ca, până la urmă, ei să-L poată găsi. Şi chiar dacă, în aşteptare, ei Îl mai caută trecând prin mlaştini, noroaie şi cimitire, într-o zi, după repetate experiențe, ei vor înțelege că trebuie să Îl caute în sferele superioare, sub formă de puritate, de lumină, iar acolo, ei da, ei Îl vor găsi.

Cu toții sunt predestinați să Îl găsească pe Dumnezeu într-o zi, sub această formă sublimă. Dar, pentru a-L găsi, trebuie cel puțin să Îl iubeşti. Nu pentru că Dumnezeu ar avea nevoie de iubirea noastră. Dacă marii maeştrii ai tuturor religiilor au învățat pe alții iubirea de Dumnezeu, este pentru că ei cunoşteau o lege magică ce nu este alta decât corespondența în plan spiritual a faptelor pe care putem să le vedem zi de zi în planul fizic. Aruncați o minge într-un perete: el o va trimite înapoi. Adresați, la munte, nişte cuvinte contra unui zid de stâncă: ele vor reveni înapoi. În acelaşi mod, când trimiteți dragostea voastră către Dumnezeu, declanşați această lege şi dragostea divină e obligată să vină spre voi. Dumnezeu nu are nevoie de voi, ci voi aveți nevoie de El şi doar prin dragostea noastră putem să-L atragem spre noi.

Pentru a primi, trebuie să dai. Dacă nu îmi întindeți paharul, nu vă voi putea vărsa apă. Dacă nu întindeți inima către Dumnezeu, El nu va putea să vă verse binecuvântările Sale. Da, pentru a primi forța, lumina, înțelepciunea, bunătatea, plenitudinea lui Dumnezeu, trebuie să Îi dăm dragostea noastră, şi această dragoste este cea care declanşează în schimb toate grațiile divine.

15. Nu există fericire pentru egoişti.

Nu când sunteți egoist vă apărați interesele. Dimpotrivă, interesul vostru este de a vă gândi la alții, pentru că astfel vă ameliorați condițiile propriei existențe. Să luăm un exemplu: treceți peste un drum iar pe jos vedeți un pahar spart, îl vedeți dar nu îl ridicați, spunându-vă:”Nu eu l-am aruncat, n-au decât să-l ridice alții.”Dar iată că destinul vă face să treceți peste acelaşi drum: e noapte, nu sunteți atent şi vă răniți; atunci, evident, exclamați:”Dar cine e acel idiot, acel criminal care a lăsat aici cioburile de sticlă?” Ei bine, nu mai e cazul să vă întrebați. Trebuia să adunați cioburile de prima dată când ați trecut pe acolo.

Cei care nu se gândesc la alții se cred inteligenți. Dar iată, li se întâmplă tot timpul ceva ce n-au prevăzut, ceea ce dovedeşte că nu sunt atât de inteligenți pe cât se cred. Pentru că inteligența e

facultatea de a te proteja în viitor de consecinţele actelor proprii...sau de absenţa unor acte. Când ne comportăm incorect faţă de alţii, ne pregătim nouă înşine un viitor urât.

A nu te gândi la alţii nu e numai o lipsă de dragoste, e şi o lipsă de inteligenţă. Şi asta nu e totul. În caz că nu aveţi destulă dragoste pentru a simţi ce trebuie făcut pentru alţii, nici destulă inteligenţă pentru a vedea acest lucru, ei bine, atunci tărăgănaţi lucrurile, nu faceţi nimic ca să remediaţi situaţia şi iată: lipsă de voinţă. Atunci, daţi-vă seama! Când lipsesc trei lucruri atât de importante ca: inteligenţa care prevede, dragostea care doreşte să îmbunătăţească totul şi voinţa capabilă să înfrunte dificultăţile, ce succes mai putem obţine în viaţă?

În continuare, ceea ce este uimitor, este că tocmai aceste persoane sunt totdeauna primele care se plâng că le lipseşte aceasta, că li se datorează aceea, că nu sunt iubiţi, că nimeni nu se gândeşte la ele, că ceilalţi sunt rău intenţionaţi...Dar de ce nu îşi dau ele seama că prin egoismul şi pretenţiile lor nejustificate, ele sunt pe cale de a descuraja pe toţi cei din jurul lor? Ele au nevoie să fie ajutate, susţinute...de acord; ei bine, să înceapă a se gândi ceva mai puţin la ele însele şi puţin mai mult la ceilalţi. Ele nu vor fi mai fericite lăsându-se conduse de egoism.

Toţi cei care nu se gândesc decât la a trage plapuma asupra lor, la a fi centrul universului, imaginându-şi că lumea întreagă trebuie să se învârtă în jurul lor, servindu-i şi înclinându-se în faţa lor, ca şi cum ar fi prinţi şi prinţese, îşi pregătesc o existenţă de decepţii şi de suferinţe. Pentru a fi fericit, trebuie să devii un servitor.

Oare cer prea mult de la voi dacă vă rog încă o dată să lucraţi la lărgirea conştiinţei voastre? Uitaţi o clipă tot ceea ce vă lipseşte. Când ai posibilitatea să îmbrăţişezi întregul univers cu gândirea, să comunici cu toate entităţile luminoase care îl populează, cum să te simţi singur gol sau umilit? Ce vă mai trebuie ca să înţelegeţi că sunteţi bogaţi, copleşiţi şi că puteţi să-i ajutaţi pe ceilalţi? Învăţaţi să fiţi generoşi, daţi bogăţiile voastre şi chiar şi bogăţiile materiale dacă puteţi. Dacă nu o faceţi, veţi tremura totdeauna de teama de a le pierde şi veţi ajunge să uitaţi că sunt oameni nefericiţi şi nevoiaşi. Hai, împărţiţi! Nu vă va mai fi teamă de a fi furaţi şi în acelaşi timp gestul vostru se va înscrie în ceruri şi îl veţi regăsi într-o zi amplificat. Dar cum să explici asta oamenilor? Ei sunt atât de egoişti, avizi încât doresc să acapareze totul pentru ei. Nici măcar nu le trece prin minte să-i facă pe ceilalţi fericiţi. Şi din această cauză nici ei nu sunt niciodată fericiţi.

Nu poţi fi fericit când ai un orizont prea limitat. Iată de ce egoistul nu poate fi fericit: pentru că el totul este strâmtat. Pentru a fi fericit, trebuie să te lărgeşti până la a îmbrăţişa întreaga lume, şi doar dragostea permite acest lucru. Cel care are multă dragoste, se întinde, se dilată, îmbrăţişează întreg universul, vibrează cu universul; totul se deschide, el nu mai întâlneşte bariere şi fericirea nu-l mai părăseşte. Calea spre fericire este dragostea, da, doar dragostea, nu ştiinţa şi nici măcar filozofia. Ştiinţa, cunoaşterea nu pot să ne aducă fericirea; ele pregătesc calea, orientează şi luminează, dar ele sunt incapabile de a ne face fericiţi. Este ceea ce a înţeles Solomon când spunea:"Multă înţelepciune, multă tristeţe. Mai multă ştiinţă, mai multă durere." Cei care ştiu mult nu sunt fericiţi, iar cei care au multă inimă, chiar dacă nu ştiu mare lucru, sunt mult mai fericiţi. De ce? Pentru că Dumnezeu a pus fericirea în inimă şi nu în intelect. Dar inima trebuie să fie generoasă; unei inimi egoiste, cerul şi pământul au jurat să nu-i dea niciodată fericirea. Veţi spune:"Dar cunoaştem atâţia oameni care nu lucrează decât pentru ei înşişi, pentru îmbogăţirea şi puterea lor, pentru glorie şi sunt fericiţi!" Da, în aparenţă, şi pentru cât timp? Acest lucru trebuie văzut. Ei vor obţine, poate, ceea ce doresc, mulţumită intrigilor lor, dar în realitate vor fi privaţi de esenţial: de pace, bucurie şi plenitudine. Chiar dacă ei nu sunt privaţi de nimic material, în interior totuşi vor fi obligaţi să se simtă privaţi.

Cerul priveşte pe cine serviţi, dacă serviţi propriul vostru dumnezeu, egoismul vostru, natura voastră inferioară, el se va întoarce de la voi. El nu îşi împarte bogăţia unor oameni care nu se gândesc decât la a-şi trăi viaţa de necinste, de plăcere, viaţa lor animală. Şi atunci, cine vă va ajuta, cine vă va salva? Banii voştri? Gloria? Celebritatea voastră? Pentru Dumnezeu, există doar două categorii de fiinţe: cei care lucră doar pentru propriul interes, pentru îndeplinirea propriilor dorinţe, şi cei care fac eforturi pentru a-şi ajuta fraţii, pentru a participa la munca a miliarde şi miliarde de

entități din lumea invizibilă care s-au înhămat la realizarea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Şi aceştia sunt înscrişi în marea Carte a Vieții ca binefăcători ai omenirii.

16. Dați fără să aşteptați nimic în schimb.

Acela care a făcu bine altora, i-a ajutat, susținut, găseşte că e normal să aştepte un pic de gratitudine din partea lor. Aceia care muncesc pentru copiii lor, pe care i-au hrănit, i-au educat, aşteaptă de asemenea ca aceşti copii să recunoască măcar că au fost părinți buni. Ei bine, eu vin şi demolez această concepție asupra acestor lucruri, considerată ca normală, legitimă de când e lumea, spunându-le acestora că nu trebuie să aştepte nimic!

Unii vor pune întrebarea:"De ce spuneți lucruri aşa bizare?"E simplu: pentru că aşteptând aprobarea, recunoştința, intrăm în lumea insatisfacțiilor, reproşurilor, rachiunei şi chinurilor. Veți spune:"Dar binele pe care-l facem nu va fi niciodată recunoscut?" Ba da, dar nu trebuie să aşteptăm să fie. Toți înțelepții, Inițiații ştiu o lege prin care îşi reglează existența: legea cauzelor şi consecințelor. Ei ştiu că mai devreme sau mai tâtziu, asupra lor va reveni efectul a tot ceea fac: dacă este un act bun, efectul va fi benefic; iar dacă actul este rău...Iată pe ce lege îşi bazează existența înțelepții, iar voi trebuie să faceți ca ei.

Ce ştim despre realitate? Putem chiar să ne întrebăm uneori dacă lumea există cu adevărat, şi anumiți filozofi au pretins că lumea nu are nici o realitate obiectivă, că ceea ce percepem despre ea nu este decât efectul impresilor noastre personale şi subiective. Îmi aduc aminte că am citit unii dintre aceşti filozofi când eram foarte tânăr: Berkeley, sau Ernst Mach...Am fost stupefiat, dar argumentele lor mi s-au părut întradevăr convingătoare. Deci, te poți îndoi de multe lucruri, dar există o lege de care Inițiații nu se îndoiesc niciodată, care este: recoltezi ceea ce semeni şi dacă faci un bine, mai devreme sau mai târziu vei culege roadele acestuia.

În India există o yoga numită "Karma Yoga" ai cărei adepți se antrenează în a acționa fără să aştepte nici un beneficiu în urma faptelor lor. Pentru că, astfel creşti, te înnobilezi, devi puternic şi te apropii de divinitate. Dar spiritul Karmei Yoga este străin occidentalilor care, imediat ce au dat ceva, aşteaptă o recompensă sub o formă sau alta.

Ceea ce mai trebuie ştiut, este că legile cosmice nu sunt atât de grăbite ca noi, ele se supun unui alt timp; de aceea recompensele sunt deseori întârziate (la fel şi pedepsele!) şi dacă sunteți nerăbdători şi vă revoltați, vă complicați situația. De ce să suferiți, de ce să vă zbuciumați? Mai devreme sau mai târziu consecințele vă ajung din urmă: iată de ce nu trebuie aşteptat nimic. Astfel veți fi liberi şi lipsiți de griji. Ştiți că nişte cadouri sunt deja în drum pentru a vă recompensa, şi aveți încredere. Dacă sunteți acru, revoltat, aceasta înseamnă că nu posedați adevărata cunoaştere.

Sunteți într-o Şcoală inițiatică pentru a învăța nişte adevăruri fără de care veți continua să vă zbateți în probleme interminabile. Aceste adevăruri vă vor permite să debarasați calea voastră de toate piedicile, putând merge mereu înainte.

Şi vă mai spun că trebuie să învățați să faceți bine altora, fără să le-o spuneți. În acest fel, veți trezi în ei ceva bun: ei vor fi obligați să se întrebe cine este acestă ființă minunată care nu vrea să se arate, ceea ce îi va împinge ca şi ei să acționeze la fel față de alții. Evident, şi eu ar trebui să pot da această Învățătură fără să ştiți că este de la mine, dar cum aş putea s-o fac? Când vorbesc, nu mă pot ascunde, se vede bine că-mi ies vorbele pe gură; dar, aş prefera ca ele să fie tăcute, pentru ca voi să nu ştiți că eu sunt cel care vă explică, vă instruieşte. În realitate, este ceea ce fac deseori când sunt la mine sau în liniştea meditației. Pentru că vă cunosc problemele, preocupările şi chiar când nu vă văd, eu continui să vă dau explicații şi sfaturi. Pot chiar în acest fel, să vă fac revelații pe care nu le-aş putea face prin vorbă. Dar voi trebuie să fiți atenți, să căutați din când în când câte o lămurire, câte o lumină. Chiar dacă nu ştiți că eu sunt cel care am lăsat această lumină, încercați să o găsiți şi să o folosiți.

Cei care sunt capabili să dea fără să se arate, fac o evoluție minunată şi simt o bucurie secretă, în timp ce cei care spun imediat:"Iată, eu v-am trimis asta" nu pot avea aceeaşi satisfacție. Faptul că

îşi proclamă cu voce tare faptele lor bune, arată că ei aşteaptă o recompensă şi, cum recompensele uneori au nevoie de timp pentru a ajunge, aşteptând, ei se macină, fumegă, sunt nefericiți.

Să iubeşti toți oamenii fără să aştepți nimic în schimb, să-i lămureşti, să-i purifici şi să-i orientezi către lumină, este minunat, dar trebuie să o faci în mod natural, cum soarele străluceşte pe cer, cum florile îmbălsămează aerul, fără să aştepți nimic...Da, toate aceste flori care cresc pe munte şi pe care nimeni nu vine să le viziteze şi să le admire, continuă să-şi facă treaba. Priviți-le, nici un pic de vanitate!

Veți spune:”Dar soarele nu ascunde că este pentru noi izvorul luminii!” Ah, este adevărat, şi ar fi şi greu acest lucru. Pare chiar că este fericit să-şi trimită lumina în spațiu. Este ca şi cum ar spune:”Priviți, vă dau lumină” Da, dar dincolo de acest soare vizibil, există un alt soare invizibil, obscur, numit soarele negru. De la acest soare negru primeşte necontenit soarele nostru energia pe care o transformă şi ne-o trimite sub formă de căldură şi lumină. Acest soare negru nu se arată, el nu povesteşte de el însuşi şi ca acesta ar vrea să devină toți adevărații Maeştri spirituali. Şi voi, ori că sunteți văzuți sau nu, apreciați sau nu, nu are importanță, trebuie să vă faceți treaba. Comportându-vă astfel, veți deveni mare, de neclintit, şi veți trăi în serenitate.

Toți aşteaptă ceva unii de la alții: părinții şi copiii, patronii şi muncitorii, preoții şi enoriaşii, profesorii şi elevii lor...Cât despre îndrăgostiți, să nici nu mai vorbim! Un băiat îi face un mic cadou unei fete şi aşteaptă dela ea atenții, sărutări. Dar iată că, ea se hotărăşte puțin mai încet, şi atunci el devine violent...Peste tot vedem asemenea lucruri. Dar voi, încercați să lucrați asupra voastră, practicați karma yoga, şi veți fi pe calea perfecțiunii.

Faceți toate faptele bune pe care le puteți face, fie că sunt acțiuni, cuvinte, sentimente sau gânduri, şi lăsați apoi timpul să-şi împlinească opera. Chiar dacă nu vreți, într-o zi tot acest bine vă va urmări pentru a vă recompensa. Nu e nimic de făcut, nu vă puteți ascunde pentru a scăpa de aceasta.

17. Iubiți fără a cere să fiți iubiți.

Dragostea e un subiect care nu va fi niciodată epuizat. Putem vorbi oricât, fără să ne săturăm. A iubi, e ca şi a mânca, a bea, a respira; nu putem trăi fără să iubim şi fără să auzim vorbindu-se despre iubire. De milenii, cântăm iubirea, pictăm iubirea, iar un film, un roman sau o piesă de teatru care nu vorbeşte de dragoste, pare fadă...Şi totuşi, ce ştiu oamenii despre iubire? Ei îi cunosc mai de grabă durerile, necazurile. De ce? Pentru că, pentru majoritatea lor, fericirea înseamnă a fi iubiți. Desigur, ei sunt dispuşi să iubească un pic, la rândul lor, dar ei cred că e mai important să fie iubiți. Proba: de ce nu le ajunge doar să iubească? De ce suferă ei atât când descoperă că acela sau aceea pe care îi iubesc nu răspund la dragostea lor, sau nu le dăruie atât cât doresc? Pentru a fi fericiți, ei aşteaptă ca dragostea să le vină din exterior. Dacă nu vine sau le este retrasă, se simt frustrați; ei nu cred în puterea lor proprie, în propria lor forță de a iubi, au nevoie ca dragostea să le fie dată din exterior de cineva din exterior.

Sunteți prieten, să presupunem, cu un bărbat sau cu o femeie, vă întâlniți şi schimbați cuvinte, priviri, zâmbete...Dar într-o zi, această persoană are necazuri, traversează un moment dificil, are mai puțin timp să vă întâlnească, să vă scrie, să vă telefoneze, şi atunci vă simțiți abandonați şi sunteți nemulțumit, necăjit şi o obosiți facându-i reproşuri:”De ce nu ai venit să mă vezi?...De ce nu mi-ai telefonat?...” Bine, desigur, e normal să aveți impresia că ați pierdut ceva, dar dacă nu vă decideți să vă schimbați atitudinea, nu veți înceta să suferiți. Pentru a vă regăsi pacea, bucuria, spuneți-vă că trebuie să vă bazați numai pe iubirea voastră, şi nu aşteptați ca dragostea să vă vină de la alții. Cît timp aşteptați să fiți iubit, depindeți de alții şi, dacă aceştia nu vă mai iubesc sau vă iubesc mai puțin - şi au acest drept! - vă simțiți nefericit.

Viața e astfel făcută încât nu putem niciodată fi siguri de ceva, nici de evenimente, nici de oameni: câteodată se gândesc la voi, dar câteodată vă uită. Deci, dacă nu instalați în voi ceva stabil, veți fi fără încetare nehotărâți ,dezorientați. Da, e timpul de a începe a cunoaşte natura lucrurilor şi de a înțelege ce trebuie făcut pentru a fi fericiți. Pentru că aveți nevoie de iubire pentru a fi fericiți, de

vreme ce prin dragoste simţiţi că înfloriţi, că aveţi revelaţii, şi de vreme ce doriţi ca dragostea să continue la infinit, ei bine, iubiţi şi nu mai aşteptaţi să fiţi iubiţi. Dacă fiinţele pe care le iubiţi răspund la dragostea voastră, cu atât mai bine, mulţumiţi Cerului, dar nu contaţi pe aceasta. Din acest moment, da, veţi putea găsi fericirea pentru că totul depinde de voi, totul e cum vreţi, când vreţi, şi unde vreţi. Sunteţi atotputernic, independent, stăpân pe situaţie.

Ceea ce trebuie să vă preocupe, este de a ameliora manifestările iubirii voastre, de a o face mai dezinteresată, mai luminoasă, mai pură, mai vastă. Iată singura condiţie de a fi fericit prin iubire. Priviţi soarele, el nu aşteaptă să fie iubit, el iubeşte lumea întreagă şi de aceea e aşa radios. E liber, nu aşteaptă nimic.

Eu am înţeles mai demult că, dacă ar trebui să contez pe iubirea fraţilor şi surorilor Fraternităţii, oh, la, la, ce tristeţe şi ce decepţii mă vor aştepta! Săracii, au atâtea probleme de rezolvat, dificultăţi, obstacole, angajamente, nu au timp să se gândească la mine...Veţi spune: “Dar cum? Ei vă iubesc, dacă aţi auzi cum vorbesc de dumneavoastră!” Da, ştiu, ei mă iubesc până când nu găsesc pe altcineva pe care să-l iubească. Când îl vor găsi, ei mă vor uita. Veţi înţelege...un bătrânel simpatic cu barbă care le predică zi de zi despre legile divine ce trebuie respectate, despre eforturile care trebuie făcute şi care îi scutură din timp în timp, nu e prea apetisant. Nu-mi fac iluzii. Iată de ce, eu sunt primul care aplic sfatul pe care vi l-am dat. Îmi spun că eu sunt cel care îi iubesc (dar nu le-o arăt, altfel vor abuza). Şi în această decizie de a iubi nu numai pe fraţii şi surorile Fraternităţii ci toată creaţia, soarele, stelele, Domnul şi toate ierarhiile de spirite luminoase care sunt deasupra noastră...ei bine, eu găsesc fericirea, ceva stabil, fidel şi veridic. Atunci de ce n-aţi face şi voi la fel?

Dragostea voastră trebuie să mai crească în lumină şi înţelegere. Nu vă opriţi la stadiul de sentiment, pentru că sentimentul e prea personal. Pentru a trăi plenitudinea dragostei, este necesară şi înţelegerea. Iar atunci când vă veţi fi hotărât să iubiţi fără să aşteptaţi nimic în schimb, atunci veţi fi cu adevărat iubiţi. De ce?...Dacă în apropierea voastră oamenii se simt luminaţi, încălziţi, dar în acelaşi timp se simt liberi, cum să nu vă găsească simpatici şi agreabili?

Şi veţi vedea, că din momentul în care încetaţi să căutaţi dragostea, ea vă va urmări, va ajunge chiar să vă deranjeze! O veţi izgoni pe uşă şi va reveni pe fereastră. De îndată ce n-o mai căutaţi, va fi acolo. Dar cu cât o căutaţi mai mult, cu atât se va îndepărta. E ca şi cum v-aţi urmări umbra: ea fuge în faţa voastră şi nu puteţi să o ajungeţi din urmă. Da, a căuta dragostea celorlalţi e ca şi cum aţi fugi după propria voastră umbră. Dar de îndată ce nu o mai căutaţi va fi tot timpul acolo, surâzându-vă. Când căutaţi dragostea celorlalţi, vă concentraţi asupra a ceva din afara voastră, şi pierdeţi dragostea. Aşa se întâmplă. Deci, în loc de a o căuta, dăruiţi dragostea, făceţi-o să iasă din voi: ea va fi mereu prezentă în voi iar voi veţi fi stăpâni pe situaţie.

Acum, dacă nu vreţi să mă credeţi, nu vă rămâne decât să vă pregătiţi batistele. Asta nici măcar nu e grav, e inofensiv, dar se poate şi mai rău: mulţi oameni nu se mulţumesc cu batista, unii utilizează pumnalul, revolverul, otrava. Ei da, majoritatea dramelor sunt cauzate de dragoste...dragostea rău înţeleasă, dragostea care aşteaptă tot timpul ceva. Pe când dragostea de care vă vorbesc şi în care trăiesc fără încetare Iniţiaţii e o dragoste care întinereşte, întăreşte, te face neobosit, luminos şi frumos, o dragoste care aduce viaţa eternă, care resuscită, care imortalizează.

Da, o putere extraordinară a fost dată dragostei, pentru cei ce ştiu să o înţeleagă şi să o manifeste. Ea singură ştie totul, repară totul, declanşează şi proiectează forţe nebănuite.

Se spune că Dumnezeu este iubire. Dar când vedem tragediile pe care dragostea le aduce oamenilor, avem măsura muncii ce mai rămâne de făcut, toată calea care mai trebuie parcursă pentru a ne ridica pâna la acea dragoste divină. Dar se merită efortul, pentru că adevăratul vrăjitor, vrăjitorul atotputernic, este dragostea. Trebuie să o chemaţi să se instaleze în voi şi atunci, ca flacăra ce luminează prin sticla unei lămpi, peste tot unde mergeţi, dragostea voastră va lumina şi va ţâşni în jurul vostru.

18. Despre utilitatea duşmanilor.

Se consideră că faptul de a avea prieteni este una dintre cele mai mari bucurii ale existenţei, şi e adevărat, nimic nu e mai preţios ca prietenia. Numai că, nu căutăm numai prieteni adevăraţi, dar şi aliaţi, care să ne susţină în cele mai grele condiţii. Cunoaşteţi mulţi oameni care acceptă ca prietenii lor să fie absolut sinceri cu ei şi să nu aprobe ceea ce fac sau spun? În momentul critic, ei se simt trădaţi şi se supără. Toată lumea spune că dacă vrem să câştigăm favorurile cuiva, trebuie să-l aprobăm, să-i facem complimente, să-l flatăm. Iată de ce, unii refuză să audă adevărul, iar alţii au înţeles că nu au nici un interes să-l spună, vedem atâţia oameni care îşi petrec timpul înşelând sau înşelându-se pe sine.

Şi toţi îşi imaginează că aşa vor fi fericiţi! Ei bine, nu, pentru că toate acestea nu sunt decât manifestările naturii inferioare care nu poate decât să ne antreneze în complicaţii şi decepţii. Acel care vrea cu adevărat să evolueze nu înşeală pe alţii, şi acceptă observaţiile şi criticile. Şi de asemenea, dacă e cu adevărat înţelept, va înţelege că e util să ai duşmani. De ce? Pentru a putea progresa. Veţi spune:"Dar duşmani, avem, ba chiar câteodată avem prea mulţi!" Da, avem duşmani, dar nu avem din acest lucru nici un avantaj, pentru că încă nu am înţeles cum să-i luăm. Dacă veţi înţelege bine cum stau lucrurile, veţi vedea că aceştia sunt prieteni voştri veritabili. Pentru că ei sunt necruţători, nu vă menajează, subliniază tot ceea ce nu merge. Veţi spune:"Dar exagerează de cele mai multe ori!" Da, e adevărat, dar nu face nimic, ei vă sunt utili pe post de microscop; şi microscopul e util câteodată; oamenii de ştiinţă îl folosesc în fiecare zi! Acesta serveşte la a vedea detalii care, fără acesta, trec neobservate.

Deci, dacă doriţi cu adevărat să progresaţi, trebuie să acceptaţi că pentru acest lucru, de multe ori duşmanii vă sunt mult mai utili decât prietenii. Ei sunt aceia care vă obligă să lucraţi, să vă corectaţi, să găsiţi soluţii la problemele pe care vi le pun şi astfel, mulţumită lor deveniţi mai puternici şi mai inteligenţi.

Va trebui să înţelegem bine rolul duşmanilor. Dacă nu îl înţelegem, îi detestăm, suferim, încercăm să ne răzbunăm, să ne debarasăm de ei şi atunci, ce de timp şi energie pierdute! Şi totuşi, chiar şi printre oamenii cei mai inteligenţi, constatăm că foarte puţini pot să-şi accepte duşmanii, cei mai mulţi înnoată în slăbiciune. Ei nu-şi dau seama că împreună cu prietenii lor şi complimentele acestora, devin din ce în ce mai fragili şi mai vulnerabili. Ei bine, eu vă voi spune că, dacă am învăţat ceva important în viaţa mea, este faptul de a-mi aprecia duşmanii. Da, consider că mi-au făcut nişte servicii formidabile. Ah, duşmanii, asta e ceva! Din nefericire, nu îi apreciem la justa lor valoare.

Ridicăm statui celor pe care-i considerăm ca binefăcători. Pentru că au salvat patria sau au descoperit vaccinuri, au fost mari poeţi sau filozofi, etc., îi urcăm pe piedestal. Şi aven dreptate bineînţeles, eu nu spun că trebuie să le luăm gloria. Totuşi cred că duşmanilor noştrii ar trebui să le ridicăm cele mai frumoase statui, pentru că ei sunt adevăraţii noştri binefăcători: mulţumită lor, putem deveni mai vigilenţi, mai inteligenţi, mai răbdători. Nu vi se pare un lucru serios? Ei bune, credeţi ce vreţi. Încercaţi totuşi să vă gândiţi la ceea ce vă spun: nu fugiţi de duşmani, nu-i detestaţi, ci întrebaţi-vă cum îi utilizaţi. Atunci, va avea loc o adevărată muncă în voi.

Cu un mare ideal şi dorinţa sinceră de a progresa, veţi primi cunoaşterea şi forţa de a utiliza toate obstacolele pe care duşmanii vi le pun în drum ca trepte ale unei scări care vă va permite să urcaţi din ce în ce mai sus.

19. Grădina sufletelor şi spiritelor.

Oamenii pot fi comparaţi cu florile, fructele...sau chiar cu legumele! Când intraţi în relaţie cu ei, când îi priviţi, le vorbiţi, îi ascultaţi e ca şi cum aţi fi pe cale să-i respiraţi, să-i gustaţi chiar. Dar, ce faceţi majoritatea timpului? Le priviţi hainele, bijuteriile, faţa, picioarele, mâinile, dar nu căutaţi să vă hrăniţi sufletul de toată această viaţă care e acolo, ascunsă, care emană din inima lor, din sufletul lor, din spiritul lor. Şi e păcat. Deci, de acum înainte, fiţi mai atenţi şi încercaţi să învăţaţi să apreciaţi oamenii care poartă această viaţă subtilă, opriţi-vă în faţa lor gândindu-vă:"Acestea sunt aspecte ale Tatălui Ceresc şi Mamei Divine! Mulţumesc Doamne, mulţumesc Maică Divină. Prin intermediul

acestor “flori” şi acestor “fructe”, am astăzi posibilitatea să mă apropii de Voi, să vă contemplu pe Voi; prin intermediul acestei splendori, pot să respir parfumul, să simt gustul vostru.”Şi vorbiţi fericiţi pentru că aceste fructe şi aceste flori vă vor permite să vă apropiaţi de Cer.

Desigur, mulţi se vor mira că eu compar creaturile umane cu flori, fructe...sau chiar cu legume! Dar de ce să se mire? De câte ori, vorbind despre tinerele femei sau băieţi foarte frumoşi, poeţii au vorbit despre trandafiri, violete, crini, iasomii sau lotuşi! Francezii spun cuiva iubit:”Mon chou” (varza mea!). Alţii, pe care-i consideră proşti, sunt trataţi ca pere sau castraveţi! Dar, în sfârşit să lăsăm livezile şi grădinile de legume în pace...Esenţial e de a înţelege că vă dau acum o metodă de lucru foarte puternică. Dacă ştiţi să o aplicaţi, nu numai că veţi evita multe nefericiri şi complicaţii, dar veţi trăi fără încetare în bucurie şi inspiraţie.

Cum privesc unii la alţii bărbaţii şi femeile? Ce văd ei? O aparenţă exterioară, corpul, hainele. Aceasta dovedeşte că ei nu cunosc adevărata ştiinţă. Este ca şi cum, oprindu-se în faţa unei maşini, nu s-ar interesa decât de caroserie şi ar neglija persoana care conduce, adică cel care gândeşte, simte şi acţionează. Ei bine, tocmai această fiinţă trebuie să vă învăţaţi să o căutaţi, să o priviţi şi să o simţiţi. Mergeţi din ce în ce mai departe pentru a găsi sufletul şi spiritul acestei fiinţe, pentru că acolo veţi descoperi bogăţiile, comorile...Cerul în întregime.

Problema este doar de a vă debarasa de acest fel de a vedea, care urâţeşte şi sărăceşte viaţa. Fiinţa umană posedă un corp fizic dar aceasta nu e un motiv pentru a nu ne opri să privim stomacul, intestinele, etc. Ce veţi realiza cu aceasta? Bineînţeles, veţi spune că intestinele nu vă interesează, că sunteţi în căutarea frumuseţii la oameni şi că această frumuseţe se poate găsi în privire, faţă, mâini, picioare, etc. Da, acest lucru nu este rău. Dar dacă vă opriţi la atât, dacă nu mergeţi mai departe, vă veţi expune la decepţii, pentru că vă limitaţi la detalii pur materiale. Dacă vreţi să vă simţiţi permanent inspiraţi şi fericiţi, încercaţi să vă bucuraţi de prezenţa şi emanaţiile tuturor acestor flori şi fructe care vă înconjoară, gândindu-vă că o divinitate invizibilă e ascunsă în ele. Dincolo de corpul fizic, există tot ceea ce fiinţa emană în planurile subtile, şi acesta e cel mai important lucru.

Atâta vreme cât se vor opri la aparenţa fizică a unora şi a altora, oamenii nu vor găsi fericirea pe care o caută. Cineva spune:”Am nevoie de frumuseţe, am nevoie de dragoste...” Ei bine, el trebuie să ştie că nu le va găsi decât atunci când va fi obişnuit să caute fiinţele în lumea fluidelor, a emanaţiilor, a radiaţiilor şi a vibraţiilor. Întâlniţi o fiinţă minunată, o iubiţi, vreţi să o cunoaşteţi: în loc de a încerca cu orice preţ de a vă apropia de ea în plan fizic, învăţaţi să ascultaţi vibraţiile vocii sale, să captaţi lumina privirii sale şi să vă bucuraţi de armonia gesturilor sale. Astfel, încet, încet, veţi reuşi să intraţi în relaţie cu ceea ce este mai subtil şi mai divin în ea şi veţi gusta senzaţii necunoscute, inexprimabile. În acelaşi fel veţi descoperi că bărbaţi şi femei pe care aveaţi tendinţa să îi dispreţuiţi sau să îi lăsaţi deoparte, sunt în realitate nişte fiinţe excepţionale care vă vor îmbogăţi mult mai mult decât ar putea s-o facă alte persoane aparent mai interesante sau mai seducătoare.

Iată încă un câmp de studiu foarte vast. Începeţi să faceţi experienţe şi analizaţi-vă. De vreme ce cunoaşteţi de acum aceste adevăruri, nu le neglijaţi continuând experienţele voastre nefericite. Pentru că ele sunt nefericite, nu vă mai faceţi iluzii! Nu trebuie să credeţi în lucruri imposibile. Vă veţi lansa în tot felul de aventuri care nu vă aduc decât tristeţe şi decepţii şi veţi gândi:”Este doar o întâmplare, puteam să fim fericiţi.” Nu, niciodată. Fericirea şi nefericirea nu sunt niciodată o problemă de întâmplare şi noroc. Ele depind de voi. Voi sunteţi cei care semănaţi seminţele pentru a recolta fie una, fie alta.

20. Contopirea în planurile superioare.

Toate fiinţele umane au primit instinctul de a vrea să se unească cu o altă creatură pe care o simte ca partea complementară lui. Până nu a reuşit să găsească o astfel de creatură,el simte o lipsă. De ce? Pentru că are nevoie de cealaltă jumătate pentru a fi complet, pentru a crea.

Dar cum se face atunci că cei mai mulţi oameni, chiar dacă le-a reuşit această contopire, simt atâtea insatisfacţii şi suferinţe? Aceasta, deoarece nu este suficientă întâlnirea pe plan fizic. Pentru ca

uniunea, contopirea să fie perfectă, ea trebuie să aibă loc în cele trei planuri, adică în planul psihic (inima şi intelectul) şi în plan spiritual (sufletul şi spiritul). Ori, ce vedem în cele mai multe cazuri? Un bărbat şi o femeie se întâlnesc, se găsesc pe gustul lor şi hotărăsc să rămână împreună, imaginându-şi că astfel vor umple golul pe care îl simt în ei. Doamne, câtă ignoranţă! Ei nu ştiu că atracţia care-i împinge unul spre celălalt nu este o nevoie superficială uşor de satisfăcut, ci manifestarea unui fenomen cosmic care le afectează în primul rând sufletul şi spiritul. Iată de ce această contopire a bărbatului şi a femeii trebuie să se realizeze întâi în înalt, în lumea divină, în lumea luminii. Doar după aceasta, contopirea poate avea loc în plan fizic: atunci, da, va fi plenitudinea şi această plenitudine va produce creaţii de o frumuseţe nemaivăzută.

Veţi înţelege acum de ce Iniţiaţii ne învaţă că trebuie să ne armonizăm cu Cerul, cu lumea divină: pentru că fără această legătură cu Cerul, orice relaţie dintre oameni este sortită, într-o zi sau alta, eşecului. A se armoniza cu Cerul înseamnă a vibra la aceaşi lungime de undă cu el, deci a se adapta, a se conforma, a fi receptiv. Altfel nu se primeşte nimic de la el. În faţa cuiva care nu este receptiv, Cerul nu insistă; el nu se comportă ca acele brute care supun prin violenţă o femeie care le rezistă. Pentru ca să existe armonie, trebuie să participe două voinţe. Dacă principiul masculin, emiţător, vrea să se impună, şi dacă principiul feminin, receptor, se apără, e inutil de a vorbi despre armonie! Armonia semnifică acordul între cel puţin două principii, două elemente.

Şi deoarece noi înşine posedăm în noi cele două principii, masculin şi feminin, a ne armoniza cu Cerul înseamnă să facem în primul rând o muncă interioară (semnificând principiul masculin) de purificare, de elevare, pentru a vibra la unison cu El; apoi, în pace şi linişte, lăsăm Cerul să se reflecte în noi (care reprezentăm în acest moment principiul feminin), primim efluviile sale, razele şi germenii săi de viaţă, care se vor fructifica în inima şi sufletul nostru.

În munca spirituală punem deci în acţiune cele două principii din noi: principiul masculin, activ, care ne permitem să atingem lumea divină, şi principiul feminin, receptiv, care face din noi o cupă în care se varsă toate binecuvântările. Iată ce înseamnă cu exactitate a se armoniza: a şti să lucrezi cu cele două principii. Pentru ca principiul receptor să se poată contopi cu Cerul, trebuie ca principiul activ să fi făcut în prealabil efortul de a stabili ordinea şi puritatea. Adevărata creaţie nu este posibilă decât cu această condiţie.

După cum vedeţi, în plan spiritual, fiinţa umană poate avea alternativ polaritate masculină şi polaritate feminină. Este deci mai bogată şi mai copleşită decât în planul fizic, unde există totdeauna lacune şi imperfecţiuni. Şi, la fel ca şi cum femeia, în plan fizic, poartă copilul căruia bărbatul i-a dat germen, în plan spiritual, sufletul concepe şi aduce pe lume copii ai căror germeni i-au fost daţi chiar de către spirit. Ei bine, iată acum cel mai important adevăr pe care trebuie să-l înţelegeţi pentru a fi fericiţi: înainte de a realiza contopirea cu un bărbat sau o femeie, trebuie să realizaţi întâi această contopire în înalt, între sufletul şi spiritul propriu. Actul pe care-l îndepliniţi pe plan fizic cu o creatură fizică nu este decât reflectarea îndepărtată a acestui act cosmic care este contopirea dintre principiul spiritual din voi cu principiul lui Dumnezeu Însuşi. Şi pentru că nu este decât o reflectare, acest act nu vă va aduce decât decepţii dacă nu aţi realizat în prealabil fuziunea din înalt.

Veţi spune:”Atunci trebuie să aşteptăm să realizăm o fuziune asemănătoare în plan spiritual pentru a ne uni cu un bărbat sau o femeie?” Eu nu vă spun că trebuie obligatoriu să aşteptaţi. Eu spun, şi asta e realitatea, că nu există fuziune adevărată şi durabilă în planul fizic până când bărbatul şi femeia nu au realizat mai întâi această fuziune în plan spiritual. Dar voi, faceţi cum puteţi.

În plan fizic, bărbatul rămânr bărbat şi femeia rămânr femeie (las la o parte, desigur, cazurile excepţionale). Dar în plan spiritual, fiecare fiinţă umană este simultan bărbat şi femeie: în suflet e femeie iar în spirit e bărbat. Deci în plan spiritual, fiinţa umană e androgină. Putem vedea un aspect al acestei realităţi pe corpurile noastre: în gură, limba (principiul masculin) şi cele două buze (principiul feminin) lucrează împreună pentru a crea vorbirea, cuvintele!...

Iniţiatul, care a înţeles imensa înţelepciune pe care Inteligenţa cosmică a pus-o în gură, se străduie în fiecare zi, în meditaţiile sale, de a penetra această lumină infinită pe care o numim Spiritul universal, care fertilizează şi protejează gândirea şi voinţa sa. Şi când reuşeşte acest lucru, el

se dăruieşte, astfel ca Spiritul universal să-l ia în stăpânire şi să proiecteze în sufletul său germeni vii care vor răsări sub formă de inspiraţii şi bucurii.

Dorinţa de a iubi şi a fi iubit, dorinţa de a crea este legitimă. Dar chiar dacă manifestarea acestei dorinţe are loc în plan fizic, originea, punctul de plecare al acestei manifestări este în înalt. De aceea, pregătiţi-vă ca această întâlnire pe plan fizic să se facă în condiţiile ce le mai pure, cele mai sacre. În loc de a vă precipita pentru a găsi pe cineva cu care, experienţa o dată făcută, riscaţi să vă simţiţi mai singur şi mai nefericit ca înainte, faceţi un efort pentru a vă lega de Sufletul universal, dacă sunteţi bărbat, şi de Spiritul universal, dacă sunteţi femeie. Câţi nu mi se plâng:"Încă nu l-am găsit pe bărbatul sau femeia cu care aşi dori să-mi trăiesc viaţa!" E mai bine că nu şi-au găsit încă perechea, deoarece, judecând după felul în care caută, nu ar rămâne multă vreme împreună.

Ei da, o inimă găseşte o altă inimă, dar iată, intelectul care se pune la mijloc pentru a le separa. Şi este fatal dacă rămânem în planul inimii şi intelectului. Doar în planul sufletului şi spiritului nu pot avea loc despărţiri, pentru că sufletul şi spiritul lucră împreună aşa cum şi limba şi cele două buze lucră împreună în gură, pentru a crea cuvântul. Deci, cei care nu şi-au găsit încă perechea "vieţii lor" să nu se întristeze, nimic nu este pierdut. În aşteptare, să facă pregătiri pe plan divin.

Cel care ştie cu adevărat să caute, va găsi; şi dacă nu va fi în plan fizic, va fi în planul spiritual. Iisus a spus:"Căutaţi şi veţi găsi." Da, veţi găsi, dar cu condiţia de a căuta în înalt. Iisus nu sfătuia să se caute în praf şi noroi. Bineînţeles, puteţi liniştit să căutaţi şi acolo, dacă vă face plăcere, dar atunci nu fiţi surprins de ceea ce veţi găsi. În orice caz, dacă sunteţi în căutarea adevăratei iubiri, să ştiţi că nu o veţi găsi decât în înalt. Cei care au căutat-o acolo cinstit şi sincer, au găsit-o întotdeauna. Pentru că tot ceea ce există în planul fizic, există în planurile mai subtile, şi dacă reuşiţi să vă ridicaţi până acolo, veţi continua să vă hrăniţi, să iubiţi şi să munciţi, dar aceste activităţi vor avea o dimensiune mai vastă, şi bucuriile pe care le veţi gusta nu vor fi niciodată urmate de amărăciune sau decepţie. Cel care a reuşit să se unească cu principiul divin din sine, cu Spiritul cosmic sau cu Sufletul universal, cunoaşte cu adevărat ce este plenitudinea iubirii. El poate continua să trăiască această plenitudine în plan fizic, dar cu condiţia de a menţine uniunea din înalt. În acel moment, totul devine divin, pentru că el are puterea de a transforma materia, o purifică şi o iluminează. În timp ce cei care nu sunt nici luminaţi, nici stăpâni pe ei înşişi şi se comportă ca nişte fiinţe instinctuale şi pasionale, nu sunt capabili de a transforma materia, şi de aceea ei trebuie să sufere alternanţa dintre iubire şi ură, bucurie şi nefericire. După o senzaţie de plenitudine, de extaz, urmează căderea şi vidul.

Desigur, cu siguranţă că fiecare are posibilitatea, chiar fără nici o disciplină spirituală, de a ajunge la mari bucurii în dragoste. Da, dar după aceea urmează decepţiile, şi acest lucru este deosebit de greu de acceptat de către oameni. Ei consideră că, din moment ce încep să guste din fericire, aceasta va dura veşnic. Ei bine, nu, niciodată, acest lucru nu e posibil. Pentru ca fericirea să fie durabilă, ei ar trebui să se ridice foarte sus, într-o zonă nesupusă schimbărilor. Jos, totul este schimbător, instabil, şi ceea ce credem că e de aur devine rapid plumb. Pentru ca iubirea voastră să rămână din aur, ea trebuie să conţină elemente divine. Dacă sunteţi atât de naiv ca să vă imaginaţi că lucrurile stau altfel, veţi merge din deziluzie în deziluzie.

Nu este suficient să spuneţi:"Iubesc, iubesc, iubesc..." şi să vă aruncaţi cu capul înainte în această aventură amoroasă, trebuie să vă pregătiţi să trăiţi aventura în dimensiunea sa cea mai elevată. Când veţi reuşi, nu numai că această iubire vă va face fericit, dar prin vibraţiile şi emanaţiile sale, ea declanşează forţe benefice şi contribuie la binele întregii lumi, şi chiar la înfăptuirea Împărăţiei lui Dumnezeu!

Începeţi acum să înţelegeţi că există ceva mult mai profund şi mai vast decât v-aţi imaginat vreodată? Dar cine sunt cei care se preocupă cu studiul tuturor acestor fenomene eterice, produse de forţa iubirii? Ei se iubesc, se îmbrăţişează, se culcă împreună, fără să se întrebe ce se întâmplă cu adevărat în ei. Veţi spune:"Dar cum? Ce-i aşa de mult de învăţat? N-ai nevoie să înveţi ca să înţelegi

ce se întâmplă când eşti îndrăgostit! Iubeşti, ai nevoie să manifeşti această iubire sau de a o primi. Nu e nimic mai mult de căutat sau aşteptat.” Ei bine, vă înşelaţi.

Timp de mii de ani, oamenii au mâncat, dormit şi dat naştere la copii, fără să ştie ce se întâmplă, până în momentul când au simţit nevoia de a cunoaşte procesele digestiei, somnului, concepţiei, gestaţiei, etc. Şi de când le cunosc, ei au posibilitatea de a se hrăni şi dormi mai bine, şi de a naşte copii în condiţii mai bune. Tot aşa, sunt multe lucruri de învăţat despre dragoste, despre efectele pe care le produce asupra psihismului fiinţei omeneşti, asupra forţelor şi curenţilor pe care le declanşează în planurile subtile, asupra zonelor pe care le traversează în om şi în cosmos. Este o întreagă ştiinţă care aşteaptă omenirea.

Acum, voi adăuga încă un lucru important. Iniţiaţii care, în timpul meditaţiilor lor reuşesc să se ridice până în regiunile dragostei divine, primesc din aceste regiuni particule eterice de o mare puritate. Şi aceste particule coboară până în planul fizic unde adapă toate celulele corpului lor. Ei simt o asemenea plenitudine încât nu mai au nevoie de nimic: nici o dorinţă fizică nu îi tulbură pentru că însuşi Cerul le-a luat în posesie sufletul, inima şi chiar toate organele corpului lor. Dar, până şi în acest stadiu, trebuie să fim vigilenţi şi să nu ne facem iluzii. Chiar unii dintre sfinţi şi mistici care nu au lucrat suficient asupra autostăpânirii şi purităţii, nu au reuşit prin meditaţiile lor decât să-şi declanşeze pasiunile cele mai dezordonate. Pentru că, chiar dacă fiecare dintre noi poate face eforturi pentru spiritualizarea iubirii, nu este dat oricui să guste adevăratul extaz mistic.

Această lucrare reprezintă cea mai înaltă alchimie. Cei care nu au lucrat suficient la purificare pentru a elibera canalele eterice ale corpului lor subtil, au aceste canale obturate; atunci, energia divină rămâne sus, în înalt, neputând coborâ; de aceea ei trăiesc într-o stare de insatisfacţi teribilă, sunt ca şi arşi de un foc care-i devorează.

Când Hermes Trismegistul spunea în Tabla de Smarald:”Ea urcă din pământ şi coboară din Cer şi îşi primeşte forţa de la lucrurile superioare şi cele inferioare...Este forţa tuturor forţelor, pentru că ea va învinger toate lucrurile subtile şi va penetra toate lucrurile solide”, această forţă a tuturor forţelor, pe care Hermes Trismegistul o numeşte telesma, este iubirea. Şi această forţă, Iniţiatul trebuie să o capteze din înalt, în stare subtilă, pentru a o face apoi să coboare în profunzimile fiinţei sale, adăpându-i celulele. Nu este suficient ca el să se ridice pentru a atinge şi a capta energia divină, el trebuie să fie capabil să o coboare şi să o primească în el, altfel se va simţi şi mai însetat şi nefericit. Există multe bibliografii de sfinţi şi mistici care dau o idee asupra ravagiilor produse asupra anumitor fiinţe de către iubirea mistică rău înţeleasă. Şi apoi, bineînţeles, aşa zişii oameni rezonabili, cu bun simţ, au un argument în plus de a spune că e periculos de a te consacra Domnului, de a dori să găseşti în El plenitudinea iubirii.

Nu, nu este periculos pentru cel care este iluminat. Acela ştie că nu va găsi iubirea de Dumnezeu, până nu se va debarasa, în prealabil, de toate sentimentele şi gândurile ce nu vibrează în armonie cu toată această forţă cosmică. Dacă nu a terminat această lucrare, orice ar face pentru a se ridica până la ea, el nu poate încă să o facă să-l penetreze: pentru că energia divină nu intră într-un receptacul, un vas ce nu este gata să o găzduiască.

Învăţământul nostru este învăţământul iubirii. El revine neâncetat asupra problemei iubirii, pentru a o explica şi lămuri, pentru că totul depinde de iubire: forţa, echilibrul, pacea, fericirea. Trebuie să simţiţi că iubirea este acolo, la îndemâna voastră, este în voi şi deci nu aveţi nici un motiv de a vă simţi sărac şi singur. Dacă vă simţiţi sărac şi singur, este pentru că nu aţi reuşit să vă degajaţi de planul fizic. Imediat ce intraţi în planuri mai subtile, şi mai ales dacă intraţi în zonele sufletului şi spiritului, nu puteţi să vă mai simţiţi singur. Pentru că Sufletul universal, Spiritul universal sunt totdeauna în jurul vostru şi în voi, şi puteţi comunica cu ele în orice clipă. În timp ce, un bărbat, o femeie, chiar şi cei mai buni, sunteţi siguri că într-un moment sau altul nu vor fi ei obligaţi să se gândească la altceva şi să vă părăsească?

Atunci, credeți-mă, chiar dacă ați găsit ființa cea mai minunată de pe pământ, nu vă opriți la ea. Mulțumiți Cerului că va făcut să întâlniți o asemenea ființă, dar să știți că iubirea nu vă va aduce adevărata fericire decât atunci când veți ajunge să o găsiți în zonele sufletului şi spiritului.

21. Noi suntem creatorii viitorului nostru.

I

Prezentul nostru este rezultatul trecutului nostru. De aceea nu avem aproape nici o putere asupra lui: el este consecința, urmarea logică a trecutului. Gândurile, sentimentele, dorințele pe care le-am avut în încarnările anterioare au declanşat în univers forțe şi puteri de aceeaşi natură care au determinat calitățile, slăbiciunile şi evenimentele existenței noastre. Veți spune:"Dar prin ce mijloace le-au determinat?" Ei bine, să ştiți că, cu miliarde de ani înaintea fabricării ordinatoarelor de către contemporanii noştri, Inteligența cosmică pusese la punct această tehnică de înregistrare. Toate faptele şi gesturile umane, până la cea mai mică mişcare a vieții lor intime, intră ca date în ordinatorul cosmic şi iată, se afişează implacabil rezultatul. Nu este necesar ca Dumnzeu, un destin, un judecător, spuneți-i cum vreți voi, să-şi bată capul pentru a şti ce recompensă sau pedeapsă merită o persoană dată: există un mecanism cosmic care determină automat aceasta. Iată de ce este aproape imposibil de a schimba, în cursul acestei încarnări, ceea ce a fost determinat astfel de trecutul nostru. Singurul lucru ce ne stă în putere este de a pregăti viitorul. Da, iată ce este neclar pentru majoritatea oamenilor: ei discută la nesfâtşit pentru a afla dacă omul este liber sau nu, unii gândind că este, alții că nu este liber, dar în realitate ei pun greşit problema. Libertatea nu este o condiție dată sau nu omului odată pentru totdeauna. În ceea ce priveşte prezentul, libertatea lui este foarte limitată, pentru că prezentul este consecința unui trecut asupra căruia este imposibil de a reveni pentru a-l modifica; trecutul trebuie suportat, digerat. Pentru viitor suntem noi liberi, pentru că avem posibilitatea de a-l crea aşa cum îl dorim.

Iată un adevăr foarte important de cunoscut, pentru a putea înțelege în ce sens trebuie lucrat! Dacă nu, ce se întâmplă? Neştiind că putem îmbunătăți situația pentru viitor, suportăm prezentul, ne lăsăm pradă unui comportament din ce în ce mai deplorabil, iar rezultatul e că la următoarea încarnare vom fi şi mai limitați, şi mai sclavi.

Începând de azi, puteți să vă pregătiți viitorul. Prin dorință, gândire şi imaginație, veți alege o orientare, veți cere cele mai bune calități şi condiții pentru a vă putea manifesta într-o zi ca ființe de pace, bunătate şi lumină. Pentru că este o realitate absolută: veți reveni într-o zi pe acest pământ, şi depinde de voi şi de felul în care pregătiți existența viitoare, cine veți fi şi pe cine vați întâlni. Înțelegerea acestui adevăr e fundamentală pentru destinul vostru.

Eroarea multor spiritualişti, este de a crede că alegând calea binelui şi a luminii, existența lor va fi imediat transformată. În interior, da, ea poate fi transformată, dar ei nu trebuie să-şi facă iluzii: această încarnare va fi realizată din multe plăți, suferințe, reglări de conturi, pentru că au de plătit datoriile trecutului. Doar după ce s-au achitat cinstit de datoriile lor vor fi liberi. Nici voi nu veți fi liberi decât după ce vă veți plăti datoria. De aceea, când întâlniți greutăți, încercări, nu vă revoltați, nu fiți dărâmați ci încercați să treceți prin ele ştiind că sunt necesare. Dacă nu le acceptați, veți comite alte greşeli şi, la următoarea încarnare, datoriile voastre vor fi şi mai mari şi veți suferi şi mai mult.

Dar aceasta să nu vă împiedice să vă construiți viitorul; încercările la care sunteți supuşi nu vor mai fi decât o furtună peste care veți trece uşor. Da, dacă oamenii se simt zdrobiți de încercări, este pentru că nu au nici o scăpare spre un viitor luminos, orizontul lor este astupat. Dar este astupat pentru că ei înşişi au făcut aceasta, şi depinde doar de ei să deschidă o fereastră pentru a vedea soarele.

Mulți îmi vor spune, bineînțeles, că lucrează pentru viitor, pentru viitorul lor şi al copiilor lor. A, ştiu, ei pun de o parte bani la bancă, cumpără acțiuni, îşi fac o asigurare pe viață...şi cred că astfel lucrează pentru viitor! Doamne, dar ce numesc ei viitor? Viitorul este altceva decât următorii treizeci,

patruzeci sau cinzeci de ani, pe care îi vor mai petrece pe pământ, sau chiar durata de viață a copiilor şi nepoților lor!...Viitorul, adevăratul viitor, sunt încarnările viitoare, şi trebuie să le pregătim prin practicarea virtuților şi calităților.

Mult prea mulți încă, chiar dintre voi, sunt orbiți de achizițiile materiale pentru ei şi pentru copii. Esențialul trebuie asigurat, bineînțeles, trebuie să ai din ce trăi. Dar restul, de care nu e cu adevărat nevoie, de ce îşi pierd timpul şi îşi risipesc energia pentru a fugi după ele? Viața este atât de scurtă! Câți ani vor avea pentru a se putea bucura de aceste achiziții? Nu numai că nu le vor lua cu ei în cealaltă lume, dar nici măcar nu îşi vor aduce aminte că au avutcutare castel, cutare post de director, de ministru, de preşedinte...Totul se şterge atât de repede!

Acest viitor, pentru care pretind oamenii că lucrează este atât de apropiat încât va deveni foarte repede prezent, un prezent care va dispărea în curând. Deci, ei nu lucrează decât în gol, în vânt. Da, toate evenimentele care se vor derula în această existență aparțin în realitate prezentului. Viitorul este altceva şi voi nu ştiți încă ce este cu adevărat. Acest viitor despre care vă vorbesc este în afara trecutului şi prezentului; este eternitatea, infinitul, şi pe acesta avem puterea să îl creăm. Prin gândire, prin dorință şi voință putem face totul. Atâta vreme cât nu cunoaştem această putere, nu facem mare lucru pentru a ne ameliora situația şi uneori chiar putem să o agravăm.

Ştiu că unii, auzindu-mă vorbind astfel, se întreabă:"Totuşi, pe ce lume trăieşte el? Existența este atât de complicată: griji, greutăți, boli...iar el ne vorbeşte despre un viitor de splendoare şi de perfecțiune! E chiar cu capul în nori. Cum crede el că ne poare convinge cu o filozofie atât de nerealistă?" Ei bine, să ştiți că, dimpotrivă, cunosc mai bine decât voi ceea ce voi numiți realitățile existenței: privațiunile, adversitățile, ostilitatea, dar n-am vrut să mă opresc la această realitate pentru că ştiam că ea nu este decât un aspect nesemnificativ al adevăratei realități.

Credeți-mă, trăiesc aceleaşi greutăți ca şi voi, chiar mai rău; diferența este că eu am o altă filozofie a vieții tocmai pentru a remedia această realitate prozaică, dură, în care suntem cu toții scufundați. Iar voi, în loc de a respinge această filozofie a Inițiaților, sub pretext că e nerealistă, de ce să nu o acceptați,ştiind că mulțumită ei veți reuşi să vă rezolvați problemele?

Oricare ar fi suferințele voastre, deficiențele şi mizeriile prin care treceți, spuneți-vă că nu trebuie să capitulați: ele sunt trecătoare şi în curând veți fi în condiții mai bune.

Dacă constatăm atâta dezordine la indivizi şi în diferite societăți, este pentru că oamenii au abandonat adevărata filozofie pentru a urma o filizofie dăunătoare care învață că omul este doar materie şi existența sa e guvernată doar de întâmplare. Religia însăşi, care avea ca misiune purtarea făcliei spiritului, s-a materializat. Însă, când omul nu are viața spiritului pentru a-l susține, este ca şi cum i s-ar fi tăiat rădăcinile, este în pericol. Poarta este deschisă tuturor relelor fizice şi psihice. Medicina nu-l va putea vindeca, pentru că ea este doar un paleativ. Din moment ce porțile răului au fost deschise, nu-l vom mai putea învinge. La ce ajută să îl combatem, dacă îl hrănim pe de altă parte?

Singura soluție este de a înlocui această filozofie materialistă cu o filozofie a spiritului lăsată moştenire de Inițiații din trecut. Toți acei care au acceptat-o şi au folosit-o s-au manifestat ca ființe a echilibrului, ale păcii, ale luminii. Atunci , de ce să nu ne întoarcem imediat spre această filozofie? Veți spune:"Dar aceasta e filozofia pe care o urmăm!" Credeți numai, dar analizați-vă şi veți vedea că sunteți încă subjugați de tot felul de preocupări care nu au nimic spiritual.

Sunt numai câteva fărâme pe care le cceptați de la Inițiați ca să vă liniştiți conştiința, dar le amestecați cu tot felul de banalități: ceea ce acel om politic, intelectual, artist, spune sau face... Eu nu spun că nu trebuie să nu ne interesăm de loc, dar sunt lucruri mult mai importante! Da. Şi e şi mai important să ne interesăm de creaturile care populează regiunile luminoase ale spațiului, de munca pe care o desfăşoară şi de legile care guvernează evoluția omului. Pentru că aici e adevărata noastră viață, în această lume esențială, eternă, la care într-o zi trebuie şi noi să participăm, viața nu este în ceea ce povestesc ziarele, televiziunea, etc.,

Deci, fiți vigilenți, amestecați, încă prea mult spiritualitatea cu materialismul; aceste două filozofii se plimbă şi se întrepătrund în voi şi trebuie să le separați. Cum spune Hermes Trismegistul

în Tabla de Smarald:”Vei separa cu mare îndemânare subtilul de dens.” Acest precept alchimist este valabil în toate planurile şi mai ales în planul gândirii. În acest plan trebuie să separaţi filozofia materialistă care dăunează dezvoltării voastre de filozofia Iniţiaţilor care vă va da elanul pentru a progresa şi creşte în lumea divină.

Găsiţi în fiecare zi câteva minute pentru a gândi la crearea viitorului vostru, ştiind că aveţi asupra acestuia aceeaşi putere ca Dumnezeu însuşi. Pentru prezent, nu puteţi face mare lucru, dar pentru viitor sunteţi atotputernici, pentru că sunteţi toţi fii şi fiice ale lui Dumnezeu şi scânteia pe care o purtaţi în voi nu cere decât să revină spre Focul primordial.

Veţi spune:”Dar suntem atât de neputincioşi, prăpădiţi, ce viitor minunat am putea să ne imaginăm?” Ei bine, aflaţi că acest mod de gândire dovedeşte că raţionaţi greşit. Nu cei care sunt fericiţi şi copleşiţi, ci cei nefericiţi sunt cei care au nevoie de a dori şi imagina, şi ei o fac de o sută de ori mai puternic decât ceilalţi. Deci, dacă vă simţiţi atât de dezmoşteniţi, acum e momentul de a crea prin gândire un viitor de bogăţie şi splendoare.

Ce veţi face ştiind că veţi moşteni o mare bogăţie sau că veţi porni într-o mare călătorie? Trăiţi dinainte bucuria a ceea veţi face cu această comoară sau a ceea ce veţi vedea în timpul călătoriei. Atunci, de ce n-aţi face la fel şi pentru ceva cu mult mai important decât banii şi călătoriile: viitorul vostru divin? Desigur, este doar închipuire, dar aceasta nu rămâne inactivă: gândurile şi sentimentele care crează în voi reprezentarea acestui viitor divin influenţează şi transformă cu adevărat destinul vostru.

II

Care sunt nevoile voastre? Apă proaspătă, aer curat, o bucată de pâine...şi multă speranţă! Puteţi vâna această speranţă în fiecare dimineaţă la răsăritul soarelui, aşa cum se vânează animalele. Da, la răsăritul soarelui se plimbă speranţa şi atunci trebuie prinsă. Soarele este cel ce vă dă speranţă. Soarele spune:”Priviţi-mă, mi s-a întâmplat vreodată o nenorocire? Sunt mereu aici, luminos, neclintit, deci legaţi-vă de mine şi veţi deveni ca mine. Pentru că eu sunt cel care distribuie chintesenţa speranţei, eu sunt viitorul vostru.”

Deci, unde vă căutaţi viitorul? Viitorul vostru e soarele, într-o zi veţi deveni ca soarele, pentru că pământul însuşi va deveni un soare. Pământul e un fruct care se coace; pentru moment el e încă verde, tare şi acru, şi nu vă sfătuiesc să îl gustaţi. Dar soarele, cu răbdarea şi dragostea sa, îl priveşte, îl mângâie şi îl coace; peste câteva milioane de ani el va deveni ca părintele său, soarele.

Pentru că pământul e un copil al soarelui, apărut din sânul său. Soarele e cel care l-a proiectat, dar continuă să îl hrănească şi să îl educe pentru a deveni înţelept şi rezonabil şi pentru a-l învăţa să ştie să dea ca şi el. Până acum, pământul s-a obişnuit mai mult să ia; chiar dacă dă ceva vegetaţiei, câteva fructe, este departe să ştie să dea cu generozitatea soarelui. De aceea, el trebuie să continue să înveţe, să privească şi să asculte cuvintele soarelui care îi spune:”Trebuie să înveţi să dai, trebuie să înveţi să radiezi ca mine, să dai puţin din tine însuţi, să surâzi.” Iar pământul, care ascultă, face în fiecare zi eforturi pentru a se asemăna soarelui.

Veţi spune:” Da, dar soarele, de acolo, vorbeşte şi de noi?” Desigur, pământul, oamenii care au aceaşi origine, au acelaşi destin. Fiecare fiinţă umană e un mic pământ şi fiecare dintre aceste pământuri trebuie să devină, într-o zi, ca şi soarele. Iată viitorul umanităţii. Mulţi spun:”O, noi suntem departe de a gândi aşa!” Evident, când ai gândurile ocupate de ţigări, vin, bani, amante, maşini, nu poţi auzi soarele vorbindu-ţi de viitorul nostru luminos.

Toţi marii Maeştri, toţi marii Iniţiaţi ne învaţă: omul este un spirit, o flacără ţâşnită ca şi pământul însuşi din sânul Eternului. El are de făcut un întreg drum, şi în cursul lui, se poate întâmpla să se lase amorţit, să răcească, să se întunece. Dar el e predestinat a se întoarce în regiunile pe care le-a părăsit, şi într-o zi, după suficient timp, după încarnări şi încarnări, la fel cum pământul va deveni ca şi soarele, omul se va întoarce la Tatăl său Ceresc. Sunt aceleaşi legi, aceleaşi corespondenţe.

Veți vedea, Inițiații ne-au transmis cheile care ne permit să descifrăm tot ceea ce Dumnezeu a creat. Atunci, nu uitați niciodată aceasta: viitorul vostru este de a deveni ca şi Dumnezeu Însuşi. Dacă uitați această povață înțeleaptă, această lumină, să nu vă mirați dacă veți găsi numai decepții, amărăciune şi disperare. Şi după, evident, veți da de lucru medicilor. Sunt oameni care s-au oprit chiar la marginea prăpastiei! Se spune că sunt depresivi, neuroastenici, au nevroze...epitetele ştiinţifice nu lipsesc! Dar, în realitate, e vorba de aceeaşi maladie: uitarea adevăratei naturi a omului, a esenței sale divine şi a predestinării finale, reântoarcerea în sânul Eternului. De aceea, zi de zi legați-vă de soare, gândind la viitorul vostru luminos.

Oamenii se întreabă deseori cum va fi viața pe pământ peste zece ani, cincizeci de ani, un secol...Este important, desigur, dar esențialul este de a şti că într-o zi vor străluci precum soarele, că prezența lor va îmbălsăma atmosfera, că vom mirosi perfumul sufletului lor şi că peste tot pe unde vor trece vor răsuna simfonii, pentru că toate celulele lor vor cânta. Zilnic, măcar câteva minute, reprezentați-vă acest viitor minunat şi, dintrodată, veți simți cum vă revine curajul şi surâsul. Asta înseamnă a deveni un om nou. Peste tot se pronunță cuvântul “nou”: o nouă filozofie, o nouă ştiinţă, o eră nouă, un um nou...dar cum să ne imaginăm că suntem oameni noi, rămânând morocănoşi, plicticoşi, crispați?

Asistați dimineața la răsăritul soarelui pentru a primi fructele speranței. De câte ori soarele nu va dat, prin lumina, căldura şi viața sa, să vă hrăniți cu speranțe. Păcat că, deseori, ați abandonat această speranță pentru descurajare. Dacă n-ați fi abandonat-o, dacă n-ați fi avut atâtea îndoieli şi ezitări, ați fi obținut rezultate mult mai bune. De ce n-ați avea aceste gânduri care vă hrănesc spiritul? Dacă nu încercați să ieşiți din trista realitate de care vă simțiți asaltați, veți fi cu adevărat sufocați. Trebuie schimbat ceva, cel puțin în interior, spunându-vă:”Toate acestea nu sunt durabile. Sunt fiul lui Dumnezeu, sunt fiica lui Dumnezeu, şi Dumnezeu pregăteşte pentru mine frumusețea, lumina şi splendoarea.”

Încă nu ştiți ce este speranța. Speranța este o înțelepciune care ştie utiliza trecutul şi prezentul pentru a acționa asupra viitorului. Speranța înseamnă a putea trăi o realitate minunată care încă nu s-a actualizat pe planul fizic. Speranța, este o “avanpremieră” a perfecțiunii. Mulțumită ei, mâncați şi beți o fericire pe care n-o aveți încă, dar care este adevărata realitate. Pentru că adevărata realitate nu e în planul fizic ci în lumea divină. Adevărata realitate, este că sunteți un moştenitor al Cerului şi al pământului. Moştenirea voastră este aici dar, fiind prea tineri, nu o puteți lua în stăpânire.

Sunteți un prinț, o prințesă şi va aşteaptă un regat: e oare cazul să fiți disperat şi să vă pierdeți curajul pentru că mai aveți un pic de aşteptat?” Da, dar în aşteptare, trăiesc mizerabil, mă epuizez în muncă, nu sunt respectat, sunt chiar insultat. -A, dar este necesar. Regele, Tatăl vostru, v-a trimis în ucenicie, aşa, din motive pedagogice.” Pentru că pedagogia există şi în Împărăția Domnului! Şi tocmai aceasta este adevărata pedagogie. Pentru că Domnul zice: ”Când acest copil va domni, el va avea puteri imense asupra a milioane de creaturi, dar ce o să iasă dacă el nu şi-a dezvoltat întâi calitățile de bunătate, răbdare şi curaj? El va fi rău, leneş, capricios şi laş. Se va purta ca un despot, închipuindu-şi că toți trebuie să fie în slujba sa. Deci, nu îl voi pune în stăpânirea împărăției sale decât după ce-mi va da dovezi că nu va abuza de puterea şi bogățiile sale.”

Deci puteți avea toate speranțele, dar până atunci, la lucru! Speranța modelează şi realizează viitorul pe planurile subtile, pentru că este o forță magică. Aşa că, linişţiți-vă, vă cunosc situația şi vă dau aceste metode nu pentru a râde de voi ci pentru a vă fi util, pentru a vă face să înțelegeți unde este adevărata fericire. Preluați aceste metode şi încercați-le. Voi sunteți cei care, orbiți de această realitate materială grosolană, nu vedeți cealaltă realitate mai subtilă care este şi ea prezentă şi vă aşteaptă. Dar faceți cum vreți; eu vă spun cum e mai bine pentru voi, iar voi va trebui să decideți.

Scrie în Geneză că omul a fost creat după imaginea lui Dumnezeu, dar când vorbim despre viitorul sublim care aşteaptă omenirea, sunt foarte puțini oameni care iau aceste lucruri în serios. Deşi, dacă admitem cu adevărat că omul a fost creat după imaginea lui Dumnezeu, trebuie să fim logici şi să acceptăm toate consecințele. Iar una dintre consecințe este tocmai faptul că omul are un

viitor divin, sublim. Nu avem dreptul de a suprima jumătate din acest adevăr, altfel ce viitor am avea în vedere pentru imaginea lui Dumnezeu?